

Princess

มายาลับ
สลับรัก
กรกานท์

ภารกิจทางคืนเมียพร้อมปฏิบัติการณ์แล้ว!

หนึ่ง

เทพธิดาแห่งวงการบันเทิง

‘ฉันจะได้ไหม!’

หญิงสาวถามตัวเองในใจด้วยความตื่นเต้นเมื่อมองลงไปยังพรสมสีแดงดังกลีบกุหลาบ ที่ทอดยาวสุดสายตาไปสู่เวทีใหญ่เบื้องล่าง รอบข้างเต็มไปด้วยแสงแฟลชจากกล้องนับร้อยนับพันตัว ฉายฟุ้งฟุ้งไม่ขาดสายราวกับดาวประดับท้องฟ้าในห้องหลังคาทรงโดม ที่หรีไฟให้มืดเพื่อให้เข้ากับบรรยากาศงานประกาศรางวัลสำคัญประจำปี ผู้คนในวงการบันเทิงทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังต่างแต่งกายมาประชันโฉมกัน และทุกสายตาดำรงมองไปยังพิธีกรบนเวทีที่กำลังจะกล่าวสิ่งที่ดาราสาวทั้งวงการบันเทิงรอคอย

ในช่วงเวลาสำคัญที่กำลังจะประกาศผู้ได้รับตำแหน่ง ‘เทพธิดาแห่งวงการบันเทิง’ ดาราสาวใหญ่ผู้น้อยต่างก็ลุ้นกันด้วยความตื่นเต้น เพราะรางวัลอันทรงเกียรตินี้จะมอบแด่นักแสดงที่มีชื่อเสียงและพฤติกรรมดีงาม สามารถเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เยาวชนในสังคมได้ และเป็นที่ยรักของมวลมหาประชาชนทั่วประเทศ ซึ่งตำแหน่งนี้มาจากคะแนนความนิยมและคะแนนด้านความประพฤติเหมาะสมจากผู้ทรงคุณวุฒิ ที่สำคัญ รางวัลนี้ไม่ต่างจากหลักประกันที่ว่าหนทางเดินบนวงการมายาจะมั่นคง เพราะมันเป็นดั่งใบก้านตือนาคที่ใครๆ ก็ถวิลหา

รางวัลนี้แม้จะประกาศกันทุกปี แต่ไม่ได้เปลี่ยนผู้ถือครองกันบ่อยๆ



เพราะเจ้าของคนล่าสุตนั้นครองตำแหน่งมานานถึงห้าปีซ้อน ก่อนจะลาวงการไปแต่งงานกับเศรษฐีหนุ่มเจ้าของรีสอร์ทที่ใหญ่ ทั้งให้ตำแหน่งว่างลงอย่างน่าใจหาย และกลายเป็นที่ว่างที่ใครต่อใครก็ต้องการครอบครอง

ตัวเต็งที่จะได้รับรางวัลนี้ยังอยู่บนอัมจันทร์ด้วยหัวใจลุ้นระทึก วันนี้เธอสวยเจิดฉายในชุดเกาะอกกระโปรงยาวทรงดอกกลีบลีคว่ำสีเงินยวง ปักคริสตัลเป็นลายดอกไม้แวววับที่ประทับแบรด์หรูจากฝรั่งเศส มือของเธอเย็นเฉียบและประสานนิ้วกันไว้นั่น

สี่ปีแล้วที่ดาราสาวเข้ามาโลดแล่นอยู่ในวงการบันเทิง รับเล่นทั้งบทนางเอกแสนดีและร้ายแสนแสบ ชื่อเสียงของเธอดังกระฉ่อนไปไกลทั่วอาเซียนและจีนแผ่นดินใหญ่ และด้วยรูปลักษณ์สูงยาวเข้าดีเข้าชั้นนางแบบอินเตอร์ไบหน้าสวยหวานละมุนด้วยกลิ่นอายของสาวไทยที่ได้มาจากมารดา แต่ความเป็นตะวันตกของฝั่งบิดาก็เด่นชัด ดวงตากลมโตสีน้ำตาลสุกใสทอประกายระยิบระยับ สะกดผู้คนที่มองมาได้อย่างง่ายดาย เครื่องสำอางพริ้มเพราจุมุกโด่งได้รูปและปลายซิ่นเล็กน้อยอย่างสาวยุโรป ริมฝีปากหยักอímสวยกำลังดีรับกับไบหน้ารูปไข่ รวมกันออกมาได้ลงตัวชนิดที่ว่านางฟ้ายังอาย

อีกทั้งหญิงสาวมีพรสวรรค์ในการแสดงเป็นเลิศ ราวกับเกิดมาเพื่อเป็นศิลปิน ทำได้ดีเลิศทั้งร้อง เล่น เต้น รำ ซ้ำยังทำตัวเป็นคนของประชาชนเต็มที่ ไม่หยิ่งหรือถือตัวกับใคร ลูกครึ่งไทย-เยอรมันคนนี้จึงเป็นที่ชื่นชอบของผู้คนมากมาย และไม่เคยมียาขี้เลื่อยใดๆ ให้มีราคะ เข้าเกณฑ์ของผู้ที่จะได้เป็น ‘เทพธิดาแห่งวงการบันเทิง’ ไม่น้อยไปกว่าใคร

“และรางวัลที่ทุกคนรอคอยก็มาถึงแล้วนะครับ”

พิธีกรชายท่าทางอ้วนแอ่นที่พยายามแอ็บแมนเพื่อความสุภาพอยู่บนเวที ถือไมโครโฟนยื่นประกาศอย่างยิ้มแย้ม ชวนให้ทุกคนรอฟังอย่างลุ้นระทึก

“ปีนี้ผมมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะได้ประกาศชื่อผู้ครองตำแหน่งเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงประจำปีนี้ และผู้ที่ได้รับตำแหน่งได้แก่...”

พิธีกรทั้งน้ำเสียงลงและเว้นวรรคเล็กน้อยให้ทุกคนในหอประชุมได้ลุ้น

ตาม โดยเฉพาะดาราสาวผู้เป็นตัวเต็งที่ล้นเสียจนหนึ่งไม่ติด ทั้งตัวเย็นเฉียบ หัวใจเต้นแรงยิ่งกว่าเสียงกลอง สองมือประสานกันแน่น และเย็นดุจก้อนน้ำแข็ง

“พิมลมาลย์ เบล เอ็มโคลย์”

หัวใจของเธอแทบจะหยุดเต้นเมื่อได้ยินเสียงพิธีกรประกาศชื่อของตัวเองเต็มยศ หญิงสาวอ้าปากค้าง เพราะแน่ใจแล้วว่าตัวเองไม่ได้พลาด

“ขอแสดงความยินดีกับเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงคนใหม่ล่าสุดด้วยนะครับ”

เทพธิดาแห่งวงการบันเทิงคนใหม่ล่าสุดปลื้มปริ่มน้ำตาจะไหล หญิงสาวงามผุดผ่องเผยยิ้มหวานที่ประทับใจตราตรึงได้ทุกหัวใจออกมา ขณะขึ้นไปรับรางวัลบนเวที เธอตื่นตันจนพูดได้เพียงคำว่า ‘ขอบคุณ’

แล้วเสียงปรบมือร่วมแสดงความยินดีก็ดังกึกก้องหอบประชุม จากนั้น มอลลี่ พิมลมาลย์ ดาราสาวผู้เป็นเจ้าของตำแหน่งก็ถือประกาศแต่งตั้งตัวเองอันเป็นโล่รางวัลสลักชื่อตัวเองมาประกอบไว้ และถือมันลงมาอย่างภาคภูมิใจ

“มอลลี่ให้สัมภาษณ์ด้วยค่ะ”

ดาราสาวคลี่ยิ้มหวานละลายใจเมื่อได้ยินเสียงสื่อมวลชนเรียกหา และยิ้มกว้างเต็มใจเพื่อจะตอบคำถามพีๆ นักข่าวหลายสิบคนที่เข้ามารายล้อม

“รู้สึกยังไงบ้างคะกับการได้เป็นเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงคนล่าสุด”

“ดีใจมากๆ เลยค่ะ” หญิงสาวตอบ ดวงตาฉายประกายแวววาวและยิ้มอยู่ไม่สร้าง “แล้วมอลลี่ต้องขอบคุณทุกๆ คนไหนไหนด้วยนะคะ ขอบคุณที่เป็นกำลังใจให้มอลลี่ และขอบคุณกรรมการทุกท่านด้วยค่ะ”

“ได้รับรางวัลแบบนี้ สงสัยทั้งละครทั้งงานโฆษณาคงวิ่งเข้าชานกันพื้พื้”

“ยินดีค่ะ” ดาราคนดังยิ้มหวานเมื่อคิดถึงผลพลอยได้จากรางวัลนี้ ทั้งที่ในปัจจุบันเธอก็เป็นพริเซนเตอร์สินค้านับสิบตัว และมีละครสองถึงสามเรื่องต่อปี “มอลลี่ขอบคุณทุกท่านที่ให้โอกาสมอลลี่นะค่ะ และมอลลี่สัญญาว่าจะทำให้ดีที่สุดค่ะ”



“ถ้าเป็นอย่างนี้ รางวัลเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงจะไปไหนได้เสียละครับ” นักข่าวชายบอกอย่างขมเซย “เว้นเสียแต่ว่าน้องมอลลี่จะออกจากวงการไปแต่งงานเหมือน แอปเปิ้ล ทักษพร”

“โธ่พี่คะ มอลลี่จะไปแต่งงานกับใคร ยังเด็กอยู่เลย” พิมลมาลย์ให้สัมภาษณ์อย่างกระเจ้ากระงอด “แล้วตอนนี้มอลลี่ก็ยังไม่โตคะ และมอลลี่ก็รักงานในวงการมากๆ อยากจะอยู่ไปอีกนานๆ เลยคะ ช่วยเป็นกำลังใจให้มอลลี่ด้วยนะคะ”

“โสดจริงๆ เหนอคะน้องมอลลี่” นักข่าวอีกคนถามอย่างมีเลศนัย “แล้วคุณชายรุจที่เป็นข่าวว่าตามไปเผ้าที่กองบอยๆ ไม่ใช่ตัวจริงของน้องมอลลี่ เหนอคะ”

“อะไรกันคะพี่ๆ” หญิงสาวรับมือกับคำถามนี้อย่างมีจริต นึกไปถึงไฮโซหนุ่มที่กำลังตามจีบอยู่ “ไม่หนอคะ เราเป็นเพื่อนกัน เขาแค่แวะไปเยี่ยมเท่านั้นเอง”

“ถ้าไม่ใช่คุณชายรุจ หรือตัวจริงของน้องมอลลี่จะเป็นคุณชัชพล นักธุรกิจไฟแรงคนนั้นคะ เอ...หรือจะเป็น เจมส์ จิรจักร พระเอกคู่ขวัญคนใหม่คะ”

“ไม่หนอคะ” พิมลมาลย์เริ่มยิ้มแฉ่งเมื่อถูกถามเรื่องหัวใจ และคิดว่าต้องเอาตัวรอดไปให้ได้ “มอลลี่ขอโฟกัสเรื่องงานก่อนนะคะ ตอนนี้อยากตั้งใจทำงานคะ”

“ตั้งใจทำงานก็ดีนะ ว่าแต่...แล้วตกลงใครเป็นตัวจริงของหนูกันแน่จะมอลลี่จ๋า”

พิมลมาลย์ถอนหายใจยาวใส่คนถาม แล้วมองด้วยสายตาที่เงิบเงิบถึงระอาซ้องนาง ผู้จัดการส่วนตัวสาวใหญ่วัยสามสิบหกที่ขับรถมาส่งถึงคอนโดฯ หยู่านกลางกรุง กว่าเธอจะหลบกองทัพนักข่าวที่ระดมยิงคำถามนี้ใส่ในงานประกาศรางวัลมาได้ก็แทบจะเอาตัวไม่รอด แล้วพี่สาวคนสนิทยังจะ

ถามซ้ำอีก จะให้ตอบสักกี่ครั้งว่าตอนนี้ยังโสด

“ยังไม่เลือกใครทั้งนั้นแหละค่ะพี่ซ้องนาง” ดาราสาวตอบกับคนสนิทอย่างเปิดเผย “เขาก็ดีกันทั้งคู่ ตั้งใจมาจีบมอลลี่ มอลลี่ก็รู้ค่ะ แต่ขอเวลา มอลลี่ตัดสินใจหน่อยสิคะ”

“จ้า...แม่คนสวยเลือกได้” ซ้องนางลากเสียงยาวประชด แต่แวตานั้นแฝงไปด้วยความหวังดี “หนูก็เพิ่งจะยี่สิบสามมหาหุดๆ เองนะมอลลี่ อนาคตในวงการบันเทิงก็อีกไกล เรื่องแฟน พี่ว่าอย่าเพิ่งรีบร้อนเลย แล้วก็อย่างที่หนูว่า ทั้งคุณชายรุจและคุณชัชพลก็เป็นคนดีทั้งคู่ ส่วนนายเจมส์นี่ไม่ต้องเลยนะ พี่รู้มาว่านางซุกแฟน แต่พี่แค่ไม่อยากให้หนูให้ความหวังพวกเขานานเกินไป มีผู้ชายเข้ามาพร้อมกันสองคนแบบนี้ เราเป็นผู้หญิงจะถูกมองไม่ดีนะคะลูก”

“ค่ะพี่ซ้องนาง” พิมลมารย๋ยิ้มเจื่อน “กับเจมส์ก็แค่เพื่อนร่วมงานค่ะ แต่คุณชายรุจกับคุณชัชพล มอลลี่ก็ยังไม่ได้ตัดสินใจ”

“ถ้าคิดว่าจะไม่ใช่ก็ไม่ต้องรีบตัดสินใจ คนที่เป็นเนื้อคู่ของเราอาจจะยังไม่มาถึงก็ได้ จะเลือกคู่ก็ต้องเลือกให้ดีนะคะคุณน้อง”

“ค่ะ” ยิ่งถูกสอนเรื่องการเลือกคู่ชีวิต พิมลมารย๋ยิ่งหน้าเสี่ยจนต้องหันหนี “แต่ตอนนี้มอลลี่ขอลูไปก่อนแล้วกันนะคะ ขอขอบคุณมากเลยค่ะพี่ซ้องนาง มอลลี่ขึ้นห้องแล้วนะคะ”

ดาราสาวลอบถอนหายใจยาว ในใจนึกไปถึงเรื่องการเลือกคู่ที่ซ้องนางเพิ่งบอกเมื่อสักครู่...เธอเดินจากลานจอดรถเพื่อจะไปขึ้นลิฟต์กลับห้องพักด้วยอาการใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวนัก เพราะคิดถึงแต่ความผิดพลาดมหันต์ของตัวเองในอดีต

ครั้งหนึ่งที่เคยบูชาเทิดทูนความรักอย่างบ้าคลั่ง จนทำให้เธอเลือกคู่พลาด กลายเป็นราศีที่ไม่อาจลบได้เลย แต่ตอนนี้เธอเป็นดาวจรัสแสงแห่งวงการมาษา ความลับมืดดำจึงถูกกาลเวลากลับกลบไป พิมลมารย๋ได้แต่ภาวนาให้ตัวเองลืมอดีตได้เสียที ไม่อยากจำผู้ชายคนนั้นอีกแล้ว

หญิงสาวสะบัดศีรษะแรงๆ เพื่อจะลบเรื่องบ้าๆ ออกไปจากสมอง แล้ว



ห้องให้ชั้นใจว่าตอนนี้เธอคือดาราที่กำลังจะได้เป็นเบอร์หนึ่งหรือดาวค้างฟ้า เพราะรางวัลเทพิตาแห่งวงการบันเทิงที่เพิ่งได้มา จะช่วยจารึกชื่อของเธอไว้ในวงการมายาตลอดไป และแน่นอนว่าจะไม่ปล่อยให้ความลับอันฉาวโฉ่ของตัวเองกลับมาทำลายชื่อเสียงที่สั่งสมมาโดยเด็ดขาด และที่สำคัญ ผู้ชายคนนั้นก็หายไปจากชีวิตเธอแล้ว เธอควรจะลืมเรื่องบ้าๆ พวกนั้นและเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่เสียที

ในความเงียบงันของลานจอดรถยามดึก หญิงสาวไม่ได้ตระหนักถึงภัยเงียบที่กำลังคืบคลานเข้ามา ทว่ามันสายเกินไปกว่าจะรู้ว่าต้องมีอันตรายร้ายแรงจากรักที่ถูกกดเข้าไปในมุมมืด พิมลมาลัยทำอะไรไม่ถูก เธออยากร้องให้คนช่วยก็ร้องไม่ออก คิดจะร้องขอความช่วยเหลือ ชายฉกรรจ์ก็ใช้ฝ่ามือใหญ่อุดปากไว้ ไอ้โจรมุมมืดที่กล้ำมุกดูดาราสาวไม่ได้อำพรางใบหน้า แต่เผยโฉมเกลี้ยงเกลาให้ได้มองเต็มตา และหัวใจของพิมลมาลัยก็ถึงกับหยุดเต้นไปชั่วขณะ เมื่อได้สบตากับคนที่จุดประกายเธอเข้ามาซังไว้ในวงแขนที่ค้ำยันผนังปูน

“ปล่อยนะ!”

หญิงสาวร้องเสียงแหลมอย่างซัดใจในจังหวะที่ชายร่างใหญ่โน้มใบหน้าเข้ามาใกล้ จนต้องเบือนหน้าหนีด้วยความกลัว แล้วหัวใจก็ยิ่งเต้นลั่นเพราะลมหายใจของเขาริรดแก้มเธอ

“ไม่คิดจะหักทลายหวานๆ กว่านี้หน่อยหรือ” เขาทำเสียงไม่พอใจกับท่าทางที่เธอแสดงออก “หรือว่าลืมพี่ไปแล้ว”

“ปล่อย!” พิมลมาลัยร้องเสียงแข็ง ไม่คิดจะทบทวนความทรงจำอะไรเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้ทั้งนั้น “ไม่อย่างนั้นจะร้องให้คนช่วยจริงๆ ด้วยนะ”

“ร้องสิ” เขาทำ “หนูมลร้องดังเท่าไหน พี่จะจูบให้แรงเท่านั้นเลย”

พิมลมาลัยร้องไม่ออกเมื่อได้ยินคำขู่ของชายหนุ่ม พอเห็นว่าเธอไม่กล้าสู้ เขาก็ยิ่งโน้มใบหน้าเข้าหาอย่างได้ใจ ใกล้เข้ามาทุกทีๆ และเฉียดพวงแก้ม นวลไปเพียงนิดเดียวเพื่อส่งเสียงกระซิบที่ข้างหู



“ไม่เจอกันตั้งนาน คิดถึงจังเลย เมียจ๋า...”

พิมลมารย่อยากจะกรี๊ดร้องแต่ก็จุกอกจนร้องไม่ออก เพราะไม่อาจปฏิเสธความจริงจากปากของเขาได้ ทั้งหมดเป็นเรื่องจริง เธอไม่ใช่หญิงสาวผู้มีประวัติดีสะอาดอย่างที่พยายามสร้างภาพอยู่ในทุกวันนี้ แม้จะพยายามลืมหืมหรือหลบเกลื่อนสักเท่าไร หรือจะเริ่มต้นใช้ชีวิตใหม่สักกี่หน เธอก็ไม่อาจลบผู้ชายคนนี้ออกไปได้

บ็องฉัตร พาณิชย์วิวัฒนา ผู้ชายที่ฝังตราบาปไว้ในชีวิตและทำลายความไว้แต่เพียงสาของเธอพังยับเยิน

สอง ศกคาม

“ตอนทำนาข้าซื้อดาวเรือง พอเข้าไปในเมืองซื้อข้าวเฟื่องเหลืองสี เป็นคารา
หน้าปกหนังสือ เออ เอ้อ เอ็ง เอ้ย ข้าเปลี่ยนชื่อเป็นแหวดาว...แหวดาวเรือง
ซึกเหลืองเรืองรอง แหวจ้องแหวมอง ความผุดผ่องแพรวพราว...”¹

“ไม่มีเพลงอื่นจะร้องแล้วหรือไง”

พิมลมารยเอ็ดเสียงซุ่นใส่คนที่กำลังร้องเพลงและดึงข้อมือของเธอ
ตั้งแต่ออกจากลิฟต์ให้เดินตามเข้ามายังโถงทางเดินไปห้องพัก และเธอก็รู้ว่า
ตอนนี้เขาตั้งใจจะกวนประสาท เพราะเลือกเพลงมาร้องได้ใจดำดาราสาวสุด
ฮอตแห่งยุคจนเจ็บใจจริงๆ แต่ผู้ชายคนนี้ฟังเธอเสียที่ไหน ปากก็ร้องเพลง
ไบหน้ายังฉายแหวของคนอารมณ์ดี และมีมือก็ออกแรงดึงเธอให้เดินตาม

“พี่ป๋อง!” หญิงสาวवादเสียงดังเมื่อความอดทนหมดลง “ปล่อยม
เดี๋ยวนี้นะ”

“ซู...อย่าร้องดังลิหนุมล” ป๋องฉัตรใช้มืออีกข้างยกนิ้วชี้ขึ้นแนบปาก
“เดี๋ยวมมีคนมาได้ยินเข้า พรุ่งนี้แทนที่จะได้ลงข่าวว่าได้รางวัลเทพธิดาแห่งวงการ
บันเทิงมา จะกลายเป็นว่าหนุมลหาผู้ชายขึ้นคอนโดฯ นะ”

“ถ้าเป็นห่วงกันจริงๆ ก็ปล่อยมือออกก่อนสิ” เธอสั่งอย่างมีอารมณ์

¹ เพลง “ดาวเรืองดาวโรย” ประพันธ์โดย ลพ บุรีรัตน์ ขับร้องโดย พุ่มพวง ดวงจันทร์



“แล้วก็ไม่ต้องมายุ่งกับมลเลยนะ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย”

“ไม่เจอกันตั้งสองปี ไ่ไฟ่ได้ลงคอเชียวหรือ”

“อย่ามาน้ำเน่านะพี่ป๋อง เวลาเจอกันพี่ยังไม่ยกจะหักมลักคำ จะมา
พีนฝอยหาตะเข็บอะไรไม่ทราบ ปล่อยมลได้แล้ว”

ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ แล้วยิ่งเธอพยายามบิดข้อมือออกจากชายหนุ่มมาก
เท่าไร เขายิ่งออกแรงดึงเธอมากเท่านั้น จนพามาถึงหน้าห้องพักได้สำเร็จ...เขา
รู้ได้อย่างไรว่าเธอพักอยู่ห้องนี้

“เปิดประตูสิ” เขาสั่งเสียงเรียบเหมือนพูดเรื่องธรรมดา ทั้งที่เจ้าของห้อง
ยังตกตะลึง “อ้าว หนูมล พี่บอกให้เปิดประตูห้อง หรือจะให้พี่คั่นเอากุญแจ
ในกระเป๋ามาเปิดเอง”

“พี่รู้ได้ยังไงว่ามลอยู่ห้องนี้”

“เฮ้อ เมียพี่ไปอยู่ไหน ทำไมพี่จะไม่รู้”

“พี่ป๋อง!” ยิ่งป๋องฉัตรย้ายสถานะและความสัมพันธ์ให้ฟัง นางเอกสาวยิ่ง
ร้องเสียงหลง “หยุดพูดบ้าง เดี๋ยวนี้เลยนะ เราไม่ได้เป็นอะไรกันแล้ว”

“เรื่องอย่างนั้นมันเลิกกันได้ แต่เลิกเป็นกันไม่ได้หรอก ก็หนูมลเป็น
ของพี่...”

“พี่ป๋อง!”

ถูกย้ำมากเท่าไร พิมลมารย่ยิ่งอยากจะร้องไห้และร้องกรี๊ดออกมา
พร้อมๆ กัน จนน้ำตาคลอหน่วยย ตอนนี้เธอไม่อยากคิดถึงเรื่องในอดีตอีก ไม่
ว่าจะด้วยเหตุผลใดที่ทำให้พลาดไปแต่งงานกับผู้ชายคนนี้ หญิงสาวก็ไม่
อยากจะนึกถึง และหากย้อนเวลากลับไปได้ เธอจะไม่ขอรู้จักเขาเสียด้วยซ้ำ

“หนูมล...”

ป๋องฉัตรเรียกเธอสั้นๆ เหมือนที่เคยเรียกตอนเด็กๆ แต่น้ำเสียงนิ่งสงบ
ลงและยอมปล่อยข้อมือออก เมื่อเป็นอิสระ หญิงสาวก็รีบใช้มือเช็ดน้ำตาของ
ตัวเองและก้มหน้าหลบ ก่อนที่น้ำตาจะไหลออกมาให้เขาเห็น ปล่อยโอกาสให้
ชายผู้บุกรุกได้ฉวยเอากระเป๋าคอของเธอไป และเพราะมัวแต่ก้มหน้าเช็ดน้ำตา



อยู่ เลยไม่รู้ว่ามีที่ทิ้งเธอไปแล้วกำลังทำอะไร กว่าจะรู้ตัวอีกที เออบางก็ถูกฝ่ามือहनารุนให้เดินเข้าห้องพัก ซ้ำเขายังปิดประตูเสียเสรีจสรรพ แบบนี้ก็เท่ากับเธอเข้ามาอยู่กับผู้ชายสองต่อสองในห้องส่วนตัวนะสิ

“หนุมล...ถ้ายังไม่เลิกร้องไห้ พี่จะให้เลิกเป็นดาราแล้วลากกลับบ้านตอนนี่จริงๆ ด้วยนะ”

คำขู่ของป๋องฉัตรทำให้เธอเงยหน้ามองทันใด หญิงสาวไม่เข้าใจว่าเขาต้องการอะไรถึงพูดแบบนี้ ที่แน่ๆ คือเธอไม่อยากกลับบ้านไปกับผู้ชายคนนี้ และยิ่งกว่านั้นคือจะไม่ยอมเลิกอาชีพนักแสดงอันเป็นความภาคภูมิใจของตัวเองเด็ดขาด

“เฮ้! หมดกัน เครื่องสำอางเลอะเต็มเบ้าตาแล้วนะ”

“ไม่ต้องมายุ่งกับมล” พิมลมารย์เอ็ดตอย่างขุ่นเคือง “แล้วก็ไม่ต้องเรียกเลยนะ หนุมงหนุมลอะไรนั่นนะ ไม่มีแล้ว ตอนนี้มีแต่ มอลลี่ พิมลมารย์ เข้าใจไหม”

“ก็ได้...มอลลี่ก็มอลลี่”

ป๋องฉัตรหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอตอนที่เธอเงยหน้ามองเขา แต่พอชายหนุ่มเดินเข้ามาหาแล้วยื่นมือมาหมายจะเช็ดน้ำตาให้ หญิงสาวก็เบือนหน้าหนี ไม่อยากให้เขาแตะเนื้อต้องตัวอีก แล้วพิมลมารย์ก็เดินจ้ำๆ ไปที่เคาน์เตอร์ของครัวแบบเปิดในห้องชุดสุดหรู เพื่อไปหาทิชชูมาเช็ดเครื่องสำอางที่ถูกน้ำตาชะให้อายแซ่โต้วกับมาสคาราไหลลงมารวมกัน

“ไม่แต่งหน้าก็สวยอยู่แล้ว ไม่รู้จะประโคนเ้าของพวกนี้เข้าไปทำไม อายก็เพิ่งจะยี่สิบต้นๆ แต่งหน้าแต่งตัวอย่างกับคนอายุสามสิบ”

“อะไรนะ” คนที่เช็ดเครื่องสำอางได้ยินชัดเจน แต่ไม่อยากเชื่อหว่าป๋องฉัตรจะชมว่าเธอสวยเสียมากกว่า ทว่ามาแปลดูดีๆ ผู้ชายคนนี้หลอกดำเธออยู่หรือเปล่า “นี่ที่หว่ามลหน้าแก่เธอ”

“ยังไม่ได้พูดว่าแก่สักคำ”

ป๋องฉัตรยกไหล่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วทิ้งตัวลงไปนอนเอกเขนก



อยู่บนโซฟาหุ้มสีชาวดำนุ่ม หน้าโทรทัศน์ขนาดจอหกสิบแปดนิ้วที่แขวนติดผนังห้องนั่งเล่นอย่างกับเป็นห้องพักของตัวเอง สายตาของผู้มาเยือนสำรวจไปรอบๆ ห้องคล้ายกับจะวิเคราะห์ห่ออะไรอยู่ ไล่ดูตั้งแต่เฟอร์นิเจอร์สไตล์โมเดิร์น เงามองโคมไฟคริสตัลขนาดกลางที่ห้อยอยู่บนเพดาน แล้วเลื่อนลงมาดูของแต่งบ้านเข้าชุดกัน ที่เธอสรรหามาตกแต่งในห้องสีชาวมะลิสดน้อย่างลงตัว และมีรสนิยม

ห้องพักในคอนโดฯ หูแห่งนี้เป็นดาชื่อให้ เพื่อให้เธอได้พักอาศัยระหว่างศึกษา ตอนเธอเข้าเรียนคณะนิเทศศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังของประเทศ ส่วนตัวทำกับแม่ไปดูแลบริษัทที่เปิดสาขาในเวียงจันทน์ ที่บ้านหลังใหญ่ที่เยอรมนีให้รั้งคนอาศัย โดยมีเพียงแม่บ้านคอยดูแล และพิมล-มัลย์ก็อาศัยอยู่ในห้องพักนี้อย่างสุขสงบมานาน ตั้งแต่เข้าเรียนจนทำงานเป็นนักแสดง กระทั่งมีบุคคลไม่พึงประสงค์มาเยือน...

“ห้องสวยดีนี่”

ผู้ทำลายความสุขสงบของเธอที่นอนเอนหลังสบายอยู่บนโซฟาเอ๋ยปากชม ในขณะที่เธอยืนอยู่ห่างๆ ตรงหน้าเคาน์เตอร์สีส้มแซมขาวของห้องครัว

“มิน่า ถึงไม่ยอมไปอยู่กับน้ำบุงที่เวียงจันทน์”

“เพราะมลทำงานอยู่ี่ต่างหาก” เธอเหลืออกตาเถียง “แล้วพี่จะมาหลมหลทำไม่ไม่ทราบ”

“คิดถึง”

“อย่ามาโกหก” คำตอบของชายหนุ่มทำให้เลือดลมในร่างกายของหญิงสาวสูบฉีดรุนแรง และทำให้ฉุนเฉียวได้พร้อมๆ กันอย่างน่าประหลาด “พี่ต้องการอะไร ว่ามาเลยดีกว่า”

“พี่จะมาทำงานกับหนุมล”

“หา!” พิมลมัลย์ยิ่งตกตะลึงในคำตอบ “แล้วงานเก่าของพี่ล่ะ”

“ลาออกแล้ว”

“ลาออก!”



“หนูมล...” ป้องฉัตรเรียกเสียงเรียบแล้วลุกขึ้นมาคุยด้วย “จะร้องเสียงดังทำไม พี่แค่ลาออกนะ ไม่ได้ไปฆ่าใครตายมาเสียหน่อย”

“ก็มลไม่คิดว่าพี่จะลาออก” หญิงสาวตอบพร้อมๆ กับกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ “ทำอย่างนี้พอกับแม่พี่ไมไกรธแยءหรือ แล้วถ้าคุณยายรู้...”

“คุณยายเสียไปตั้งนานแล้ว ท่านจะว่าอะไร” หลานชายที่คุณยายรักหนักหนายักไหล่ตอบเหมือนไม่ใส่ใจความรู้สึกของท่านเลยสักนิด “แต่พี่ก็เกียจทำงานเก่าแล้ว เหนื่อยก็เหนื่อย เงินเดือนน้อย เบื่อ”

“ง่ายๆ อย่างนี้เลยนะหรือ”

คนเคยเป็นภรรยาตามอย่างสุดเสียตายแทนคุณยายของชายหนุ่ม ที่เธอก็รักท่านเหมือนยายแท้ๆ จนคนที่เปรียบดังหลานสาวคนเล็กอย่างเธอยังอดบ่นแทนไม่ได้

“พี่นี่มันเหยาะเหยาะเป็นไม้หลักปักขี้เลนชะมัด”

“หนูมล” คนที่เธอหลุดปากปรามาสไปเมื่อสักครู่ดูเสียงเย็น มองตาแข็งจนหญิงสาวยั้งนึกกลัว “พี่แค่ลาออก แล้วก็นั่งหางานทำอยู่”

“แล้วพี่มาหามลทำไม มลไม่มีงานให้พี่ทำหรอคะ”

“มีสิ” เขาเถียงแต่ยังทำหน้านิ่ง “เป็นผู้จัดการส่วนตัวของหนูมลนี่ไง”

“จะบ้าหรือพี่ป้อง” ดาราสารร้องเสียงหลง “มลมีพี่ชื่อนางอยู่แล้ว พี่จะมาเป็นผู้จัดการส่วนตัวของมลได้ยังไง”

“ก็พี่จะเป็น”

ป้องฉัตรเถียงเอาหน้าด้านๆ แบบไม่ยอมเข้าใจอะไรเลย เธอก็พอจะรู้ว่าทำไมป้องฉัตรจึงอยากทำอาชีพนี้ งานที่ไม่จำกัดวุฒิการศึกษาและรายได้ดี ใครบ้างจะไม่ชอบ ทว่าเธอไม่อาจจะสนองความต้องการของเขาได้แน่นอน

“ไม่ได้พี่ป้อง มลมีพี่ชื่อนางอยู่แล้ว พี่เขาติดกับมลมาก ดูแลยิ่งกว่าพี่น้องแท้ๆ เสียอีก มลไม่มีวันทิ้งพี่ชื่อนางแล้วให้ใครมาเป็นผู้จัดการแทนอย่างเด็ดขาด”

“ถ้าพี่ไม่ได้เป็นผู้จัดการหนูมล หนูมลก็ไม่ต้องเป็นดารา หนูมลก็น่าจะ

รู้ว่าพี่ทำได้ไม่ยาก”

เขายกไหล่ตอบอย่างไม่ยี่พระ ดาราสาวถึงกับมองตาค้างเมื่อเห็นความเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะพัฒนาการความหน้าด้านที่เลื่อนระดับขึ้นมาถึงขั้นเทพ “พี่จะทำอะไร” ดาราสาวเริ่มหวั่นใจ “ถ้าพี่เกลี้ยงมล มลฟ้องพ่อกับแม่ของพี่จริงๆ ด้วยนะ พี่ก็รู้ว่าท่านอยู่ข้างมล”

“พ่อกับแม่พี่จะว่าอะไร” ป้องฉัตรยังทำหน้าที่ตาย “จะดีใจด้วยซ้ำถ้าเอากลูกสะไภ้กลับไปให้ท่านได้ กิดีเหมือนกัน เอานูมลกลับไปบ่งหน้า เพื่อท่านจะยอมให้พี่เข้าบ้าน ตั้งแต่ลาออกจากการประจํานี้ พ่อถึงขั้นตัดพี่ออกจากกองมรดกเลยนะ”

“พี่นี่มัน!”

หญิงสาวได้แต่มองอย่างเจ็บใจ ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาต่อ เพราะลูกชายคนดีของป้าปรางค์ทั้งนั้น ชีวิตแต่งงานของเธอกับเขาถึงได้จบลง แล้วตอนนี้ ป้องฉัตรจะรื้อฟื้นหาประโยชน์อะไรอีก แต่คงไม่ได้มาขอคืนดีเธอแน่ๆ เพราะพูดชัดเจนว่าตอนนี้ตกงาน แล้วมาของานเธอทำ

แต่ตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวของเธอก็คงให้ใครไม่ได้อีกแล้ว เพราะชื่อนางดีกับเธอมาก ตั้งแต่ชักจูงเข้าวงการ ป้อนงานให้ทำจนโด่งดังมาถึงทุกวันนี้ อีกทั้งดูแลมาเป็นอย่างดีเพราะเธอเป็นดาราคนแรกที่ทำให้สังกัดของผู้จัดการคนแก่งดังระเบิด ซึ่งดาราสาวกับผู้จัดการอยู่กันอย่างพึ่งพาอาศัยกันมาตลอด เธอจะไม่มีวันทิ้งผู้จัดการคนปัจจุบันไปอย่างแน่นอน

และที่สำคัญที่สุด เธอไม่ควรเข้าไปใกล้ผู้ชายคนนี้อีกเป็นอันขาด แต่ถ้าไม่ยอมหางานให้ปึงฉัตร เขาจะหาเรื่องทำให้ชีวิตของเธอวินาศเป็นครั้งที่สองอีกหรือเปล่าก็ไม่อาจรู้ได้ แบบนี้คงต้องหาทางประนีประนอมกันเสียแล้ว

“เอาอย่างนี้แล้วกันนะพี่ป้อง” หญิงสาวเสนอเขาอย่างครุ่นคิด แต่ไม่ยอมมานั่งใกล้ “มลจะเอาเงินให้พี่ก้อนหนึ่ง แล้วพี่ก็ไปลงทุนทำอะไรก็ได้ ออกมาได้เท่าไรก็ว่ามา แต่ไม่ต้องกลับมายุ่งกับมลอีก แบบนี้ดีไหม”

“หนูมลเห็นพี่เป็นแมงดาหรือไง”



ป้องกันตรรกะขึ้นยืนแล้วอย่างสามขุมเข้ามาหา รวากับว่าเมื่อสักครู่ถูกเธอ ต่อว่าอย่างที่เขาถามจริงๆ พอเดินเข้ามาใกล้ หญิงสาวก็ถอยห่างอย่างไม่ไว้ใจ ทว่าแผ่นหลังของเธอกลับจมนุ่มที่เคาน์เตอร์ห้องครัว และเหมือนเธอยิ่งถอย เขาก็ยิ่งได้ใจ จนสุดท้ายพิมลมาลย์ก็ถูกร่างใหญ่คร่อมลงมาอีกครั้ง ลำแขนล่ำ กล้ามใหญ่ขนาบเธอไว้ทั้งสองข้างจนหมดทางหนี ซ้ำไบหนักยังจ้องใกล้ๆ จนปลายจมูกอยู่ห่างกันเพียงคืบ

“พี่บอกว่าจะทำงาน ก็คือจะทำงานไง”

“แล้วทำไมไม่กลับไปขายของที่อุดรฯ เล่า”

เธอถามแล้วพยายามเบือนหน้าหนีเขี้ยวแหวาววาวของหนุ่มหน้าหยกที่โหน้มเข้ามาส่งยิ้มเยินๆ ให้ได้มองอยู่ในระยะประชิด โดยเบี่ยงประเด็นไปหาร้านอาหาร วัสดุอุปกรณ์และเครื่องยนตร์สำหรับการเกษตร อันเป็นกิจการของครอบครัว เขา ซึ่งเธอได้ยินข่าวแว่วๆ มาจากแม่ว่าได้ขยายกิจการเข้าไปประเทศลาวแล้ว ด้วย

“ร้านขายปุ๋ยที่บ้านพี่ก็ขายดีจะตายไป ทำไมไม่กลับไปช่วยขาย”

“ก็พี่บอกแล้วไงว่าโดนพ่อตัดออกจากกองมรดก แล้วร้านนั้นพ่อยกให้พี่ป๋มไปแล้ว” ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มเหยิบเยิบอย่างผู้มั่งคั่งเมื่อพูดถึงพี่สาว ซึ่งเธอก็รู้จักดี “แล้วถ้าหนุ่มจะถามหาสมบัติที่คุณยายทิ้งไว้ให้พี่ไม่ต้องถามหรอกนะ พี่ขายกินไปหมดแล้ว”

“หา!” ความตกใจทำให้หญิงสาวหันมามองหน้าเขา โดยลืมไปว่าตอนนี้ อยู่ในระยะประชิด จนปลายจมูกแทบจะชนกัน “พี่ขายสมบัติคุณยายหมดเลยเธอ ที่ดินตั้งมากตั้งมายขนาดนั้น แล้วพี่ใช้เงินหมดภายในสองปีได้ยังไง”

“ก็ใช้หมดไปแล้วนี่” หลานชายคุณยายยกไหล่ตอบอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว พี่ชายสมบัติของท่านกินจนเกลี้ยง “แล้วตอนนี้พี่ไม่มีงานทำ จะมาทำงานกับหนุ่มมลก็แล้วกันนะ”

“บอกว่าไม่ได้ยังไงล่ะ” ดาราสาวตอบเสียงแข็ง “มลมีพี่ซ้องนางดูแลอยู่แล้ว และที่สำคัญนะ พี่อยู่ใกล้ๆ มลไม่ได้หรอก เพราะถ้ามีคนรู้ว่าเราเคย

แต่งงานกันมาเห็นเข้า เกิดเขาจำมลได้ ความแตกแน่”

“นั่นสิ ถ้าใครมารู้ว่าหนูมลเป็นเด็กใจแตก มีผัวตั้งแต่อายุสิบหกนี่ ชีวิต เทพธิดาแห่งวงการบันเทิงของหนูมลคงจบเห่”

“พี่ป๋อง!”

พิมลมารยร์ร้องเสียงหลง คำแสลงหูที่เขาพูดออกมายิ่งทำให้ความโกรธเกลียดและน้อยใจผู้ชายคนนี้ทบทวีคูณ จนกลายเป็นความขยะแขยงที่ไม่ต้องการแม้กระทั่งจะอยู่ใกล้

“ออกไปให้พ้นเตี้ยนี้เลยนะ อย่ามายุ่งกับมลอีก ออกไป!”

“เอาเป็นว่าพี่ให้หนูมลคิดใหม่ก็แล้วกัน” เขาเสยะยิ้มอย่างไม่ีหระยอมถอยตัวออกห่าง “พรงนี้บายสองโมงไปเจอพี่ที่ห้างหน้าปากซอยคอนโดฯ ของหนูมลนี่แหละ พี่รอที่ร้านกาแฟชั้นสาม ไปให้ตรงเวลาด้วย เราจะได้คุยเรื่องเริ่มงานกัน”

“ไม่” หญิงสาวปฏิเสธเสียงแข็งด้วยความคับแค้นใจ “พี่หายไปจากชีวิตมลตั้งแต่วันนั้นแล้ว พี่จะกลับมาอีกทำไม”

ป๋องฉัตรไม่ตอบ เขาถอนหายใจแรงแล้วเบือนหน้าหนี ราวกับว่าการมองหน้าเธอกำลังสร้างความรู้สึกผิด หญิงสาวน้ำตาไหลอีกรอบ เรื่องราวในอดีตย้อนวนกลับมาทำให้แผลเป็นในใจเจ็บปวดอีกครั้ง และเขาก็คงรู้ว่าเธอเกลียดเขามากแค่ไหน แต่ในขณะที่ป๋องฉัตรเมินหน้าไม่ยอมมองน้ำตาของเขา กลับควักอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋าในด้านในของเสื้อแจ็กเกต แล้ววางมันลงบนเคาน์เตอร์ข้างตัวเธอ

“คิดให้ดี ถ้าจะปฏิเสธพี่”

เขาบอกเหมือนขู่แล้วเดินหันหลังออกจากห้องไปอย่างง่ายดาย คนร้องไห้ได้แต่มองชายหนุ่มด้วยความไม่เข้าใจ เจ็ดปีหลังจากวันแต่งงานแล้ว เขาก็ตัดขาดจากเธอไป ไม่ไยดีจะรับรู้ด้วยซ้ำว่ามีเธอเป็นภรรยา แล้วตอนนี้จะกลับมาทำไม หรือเพราะจนตรอกต้องมาของานทำจริงๆ แล้วทำไมต้องเป็นเธอด้วย ภรรยาที่ไม่เคยต้องการกลับมาอยู่ในสายตาของเขาตั้งแต่เมื่อไรกัน



หรือตอนนั้นเธอเป็นดาราดัง ทำงานได้เงินเป็นกอบเป็นกำ ป๊องฉัตรจึงเห็นเธอเป็นที่พึ่ง แต่เขาเป็นตัวอันตราย ถ้ามีใครมารู้ว่าอดีตสามีกลับมาอยู่ด้วยละก็ อย่าย่ำแต่ตำแหน่งเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงที่พึ่งได้มาสดๆ ร้อนๆ นี่จะหลุดมือเลย แม้แต่ตำแหน่งนางเอกของเธอก็อาจจะไม่เหลือ ซึ่งนั่นแปลว่าทุกอย่างจะจบอย่างวินาศสันตะโรแน่นอน

‘ยังไงพรุ่งนี้ก็ไม่ไปตามนัดเด็ดขาด’

พิมลมาลย์ตัดสินใจว่าอย่างนั้น ส่วนป๊องฉัตรจะมาคุกคามเธออีกหรือเปล่านั้นคงต้องหาทางรับมือไปเรื่อยๆ แต่ก็ภาวนาว่าอย่าให้เขากลับมาเลย ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดลบันดาลให้เขากลับมามีศักดิ์ศรี หากินเลี้ยงตัวเองด้วยลำแข้งอย่ามาทำตัวระรานให้เธอเดือดร้อน และแน่นอนว่าตอนนี้เธอคิดจะหนี นับแต่พรุ่งนี้ไปคงต้องไปปรึกษาซ่องนางว่ามีโรจจิตมาก่อกวณ เพื่อหาวิธีดีดีป๊องฉัตรออกไปให้พ้นจากชีวิต

หญิงสาวเบาใจขึ้นเพราะเริ่มเห็นทางออก แต่ไม่วายนึกแปลกใจว่าทำไมครั้งนี้เธอพูดจากับเขาได้เป็นเรื่องเป็นราวขนาดนี้ เพราะครั้งสุดท้ายที่ได้เจอกันในงานศพคุณยายเมื่อสองปีก่อน ป๊องฉัตรไม่ยอมพูดกับเธอสักคำเสียด้วยซ้ำ หน້วยังแทบจะไม่มอง หรืออาจจะเป็นเพราะเขามาของานเธอทำล่ะกระมัง แต่ฝันไปเถอะ ว่าพิมลมาลย์ผู้เจ็บแล้วจำคนนี้จะยอมกลับไปข้องเกี่ยวกับเขาอีก

ในจังหวะที่นางเอกสาวกำลังจะเดินไป ปลายผมยาวสลวยก็ไปปิดกระดาศไบหนึ่งทีวางอยู่บนเคาน์เตอร์ตกลงพื้น หญิงสาวสะดุดตากับสิ่งนั้นทันที และคิดว่านั่นเป็นของที่ป๊องฉัตรควักออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้ววางไว้ข้างเธอก่อนที่เขาจะออกจากห้องไปเมื่อสักครู่ ด้วยความสงสัยเธอเลยก้มเก็บขึ้นมาดู เพียงได้เห็นภาพถ่าย เลือดในกายก็เย็นเฉียบ เธอช็อก พูดไม่ออก หัวใจแทบจะหยุดเต้น ร่างกายแทบจะแข็งเป็นหิน ภาพถ่ายในมือที่ป๊องฉัตรทิ้งไว้ให้ไม่ต่างจากปลายกระบอกปืนที่จ่ออยู่ข้างหัว และมันกำลังจะฆ่าเธอ

‘มงคลสมรส ป๊องฉัตรและพิมลมาลย์’

นั่นคือข้อความบนแผ่นโฟมที่แกะสลักติดบนมานีสีมพว่อนผืนใหญ่



ที่ทางเป็นฉากหลัง เบื้องหน้ามีเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวนั่งอยู่ข้างบายศรีสู่ขวัญ
ท่ามกลางวงล้อมของวงศาคณาญาติที่มาร่วมยินดี งานแต่งเป็นการภายในที่
จัดกันอย่างถูกต้องตามธรรมเนียมอีสานเมื่อเจ็ดปีก่อน และในภาพก็เห็นชัด
ว่าใครเป็นเจ้าบ่าวและใครเป็นเจ้าสาว

บ๊องฉัตรเอารูปแต่งงานมาชู่เธอ!

สาม ข่าวค(ร)าว

‘แต่ขู่หรือจะทำจริงๆ แล้วทำไมถึงเปลี่ยนไปเป็นคนละคนได้ขนาดนี้
นะ’

หญิงสาวถามตัวเองในใจขณะนอนนิ่งอยู่บนเตียงสีโอลด์โรสอันอุ่นนุ่ม
หลังใหญ่ในห้องนอน อรุณรุ่งของวันใหม่ไม่อาจทำให้เธอลืมเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อ
คืนได้ พิมลมาลย์ยังมีแต่เรื่องอดีตอยู่ในสมองเต็มไปหมด เพราะสับสนเต็มที
ว่าควรจะไปพบป้อมฉัตรตามที่เขานัดไว้หรือไม่ แล้วถ้าไป เธอจะได้เจอกับ
ป้อมฉัตรคนไหน...คนในอดีตที่แสนดี ผู้ชายที่ทำให้เธอรักได้หมดหัวใจ หรือ
ผู้ชายใจร้ายอย่างที่เห็นในปัจจุบัน

เธอได้พบเขาครั้งแรกเมื่ออายุสิบขวบ ตอนนั้นเขาเป็นพี่ชายที่แสนดี
คอยดูแลน้องสาวข้างบ้านอย่างเธอ จนทำให้สาวน้อยเฝ้าหลงรัก ‘พี่จ๋า’ ของ
ตัวเองมาตลอด เมื่อเติบโตเป็นสาวแรกรุ่งน เหตุการณ์หลายอย่างทำให้เธอ
เสียนวลเสียนางให้ชายผู้นี้ไปในวัยเพียงเพิ่งเข้าสิบหกปี และได้แต่งงานเป็น
ภรรยาของเขาเต็มตัว ทว่าการแต่งงานครั้งนั้นทำให้ผู้ชายแสนดีที่เธอเคยรัก
เริ่มเปลี่ยนไป

ป้อมฉัตรทิ้งเธอไปเป็นปีหลังจากแต่งงานกัน ไม่ติดต่อ ไม่กลับมาหา
ไม่แม้กระทั่งจะกลับบ้านของตัวเอง ปล่อยให้ภรรยาอย่างเธอรอคว่างคว้างอยู่
อย่างนั้น จนเธออายุสิบเจ็ด พ่อของเธอจะพาครอบครัวย้ายไปทำธุรกิจที่



เยอรมนี ครั้งนั้นพิมลมาลย์ลังเลว่าควรจะรอสามีอยู่ที่อุตรธานีหรือไม่ ในตอนนั้นเธอจบมัธยมปลายพอดี แล้วเด็กสาวก็ตัดสินใจนั่งรถมากรุงเทพฯ เพื่อเอาคำตอบจากคนที่ได้ชื่อว่าเป็นสามี และคำตอบที่ได้คือป้องกันตัวเองไปจากเขาเสีย

พิมลมาลย์จึงย้ายไปอยู่เยอรมนี ซึ่งเป็นบ้านเกิดของพ่อด้วยหัวใจอันเจ็บช้ำ เพราะรู้แน่แล้วว่านอกจากป้องกันจะไม่ได้รักเธออย่างที่ผู้ชายคนหนึ่งจะรักผู้หญิงคนหนึ่งในฐานะคู่ชีวิต เขายังไม่ต้องการเธออีกด้วย เธอจึงพยายามลบเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตทิ้ง ไม่รีบร้อนเข้ามหาวิทยาลัยเพื่อจะไปจัดการกับแผลในใจ แล้วพยายามลืมประวัติอันน่าเสียดายที่เคยเป็นเด็กใจแตกจนถูกเรียกว่า ‘แม่หม้ายผัวทิ้ง’

เธอกลับมาประเทศไทยอีกครั้งเมื่ออายุสิบเก้า เพราะบริษัทของพ่อได้มีโอกาสเข้าไปทำงานในประเทศลาว ซึ่งเป็นโครงการยาวหลายปี ตัวเธอจึงสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเอกชนในประเทศไทย ไม่นานก็มีแววมองมาชักจูงเข้าสู่วงการบันเทิง หญิงสาวจึงตัดสินใจเริ่มทำงานนี้เพราะสนใจสื่อละครโทรทัศน์อยู่เป็นทุน และภายในเวลาไม่นานก็ได้ครองตำแหน่งดาราดาวรุ่งพุ่งแรงของวงการ อาชีพนักแสดงและการเป็นดาราเฉิดฉายทำให้เธอภาคภูมิใจมาก

การเป็น มอลลี่ พิมลมาลย์ ทำให้เธอติดตัวเองพ้นจากเด็กใจแตกที่วิ่งร่านตามผู้ชาย และมันกำลังช่วยลบเรื่องเจ็บปวดในใจเธอให้หายสนิท ได้เริ่มชีวิตใหม่ และไปได้สวยมากเลยทีเดียว

พิมลมาลย์ไม่ได้กระแฉะเปลี่ยนชื่อ เพียงแต่ชื่อมอลลี่ เป็นชื่อที่พ่อใช้เรียกเวลาคุยกันสองคน หรืออยู่กับญาติฝ่ายท่านที่เยอรมนี และยังใช้ชื่อพิมลมาลย์ ซึ่งแปลว่าดอกไม้อันผ่องใสเป็นชื่อจริงมาตั้งแต่กำเนิดตามความตั้งใจของแม่ และเพราะตอนนี้เธอลบอดีตทิ้งไปแล้ว อีกทั้งอยู่กับญาติฝ่ายพ่อ จึงสะดวกใจจะเป็นมอลลี่มากกว่ายายหนูมลคนโง่ ที่ปล่อยให้ความรักความหลงบังตาจนชีวิตจมน้ำตามาเป็นปีๆ คนนั้น



เมื่อสองปีก่อนดาราสาวกลับไปอุตรธานีอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ เธอไม่อยากกลับไปในสถานที่เดิมๆ ที่ทำให้นึกถึงอดีตอันเจ็บปวดนั้น แต่เพราะคุณยายของป๋องฉัตรที่เธอรักเหมือนยายแท้ๆ เสียชีวิตลงด้วยโรคชรา พิมลมาลย์จึงยอมตามแม่ไปเผาศพท่าน และสิ่งที่เธอคาดไว้ก็เกิดขึ้น หญิงสาวได้พบกับหลานชายคนเล็กของคุณยายอีกครั้ง ทว่าเขาไม่ยอมพูดกับเธอสักคำ ทำเหมือนคนไม่รู้จักกันเสียด้วยซ้ำ...แล้วเมื่อคืนป๋องฉัตรจะกลับมาหาเธอทำไม

ที่สำคัญ เขากลับมาในแบบที่เธอคาดไม่ถึง จากคนที่มีรอยยิ้มอบอุ่น ให้เสมอ กลายเป็นผู้ชายที่มาทวงสิทธิ์ในตัวเธอด้วยการข่มขู่เพื่อหวังผลอย่างร้ายกาจ พูดไม่รู้เรื่อง หาแต่ผลประโยชน์เข้าตัว แล้วแบบนี้เธอควรจะรับมือกับเขาด้วยวิธีไหนดี

ยิ่งคิดเท่าไรก็คิดไม่ตก...พิมลมาลย์ลุกขึ้นถอนหายใจเฮือกอยู่บนเตียงนอน แล้วภาพแต่งงานที่ป๋องฉัตรทิ้งไว้เมื่อคืนยิ่งทำให้ดาราสาวกุมขมับ เธอมั่นใจว่าเขาต้องสำรองไว้อีกหลายใบแน่ จึงได้กล้าทิ้งมันไว้กับเธอภาพหนึ่ง แล้วแบบนี้เธอต้องไปพบเขาตามคำขู่ใช่หรือไม่ และหากยอมไป เธอจะต้องตกเป็นเบี้ยล่างของผู้ชายคนนี้ไปอีกนานสักเท่าไรกัน

กริ่ง...กริ่ง...กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์ดังพิมลมาลย์กลับมาจากห้องกว้างค์ หญิงสาวขมวดคิ้วมองไปยังหน้าจอของสมาร์ตโฟนสีขาวที่วางอยู่บนเตียงนอน แล้วต้องงงเป็นสองเท่าเมื่อเห็นชื่อนางโทร. เข้ามาตอนแปดโมงเช้า ดาราสาวเริ่มลังเลใจใจไม่ดี ชักเสียวสันหลัง ว่าเหตุการณ์ที่ป๋องฉัตรจุดเธอจากลานจอดรถของคอนโดฯ มาถึงห้องเมื่อคืนจะมีใครเห็นจนเป็นข่าวหรือเปล่า ผู้จัดการส่วนตัวอาจจะโทร. มาแจ้งข่าว แล้วเรื่องนี้ก็ทำให้เธอสุดหัวใจลึกลับเพื่อรวบรวมความกล้าไปเผชิญหน้ากับความเป็นจริง

“คะ พี่ช้องนาง” พิมลมาลย์รับสายด้วยใจไม่ค่อยดีนัก แต่ก็ทำเป็นไม่รู้เรื่องกลบเกลื่อนไป “โทร. มาแต่เช้าเชียวคะ มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“เปล่าจ้า ไม่มีอะไร” ช้องนางตอบเสียงใส คนฟังถึงกับถอนหายใจเฮือก

เพราะโล่งอก “พี่แค้โทร. มาเซย์ฮัลโหลเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงคนใหม่
แค้เน่เอง”

“นี่กว่างานเข้าซะแล้ว”

“อะไรนะจ๊ะมอลลี่” เธอเผลอบ่นออกมา จนซ็องนางคนหูดีถามกลับ
ทันใด “งานเข้าอะไร วันนี้นู๋ไม่มีงานที่ไหนเสียหน่อยนี่ลูก”

“เปล่าค่ะเปล่า ไม่มีอะไรโง่คะพี่” เธอพยายามเปลี่ยนเรื่องหนี “ว่าแต่พี่
ซ็องนางมีอะไรหะคะ”

“โทร. บอกให้คนมาเปิดประตูให้พี่หน่อยสิ พี่ชื่อของกินมาตั้งเยอะ เรา
มาปาร์ตี้ฉลองตำแหน่งกันเถอะ”

พิมลมาลย์ถอนหายใจด้วยความโล่งอกที่ผู้จัดการส่วนตัวไม่ได้โทร.
มาบอกเรื่องข่าวร้าย ดาราสาวจึงกระวีกระวาดลุดจากเตียงไปโทร. บอกยาม
หน้าลิฟต์ให้เปิดประตูต้อนรับซ็องนาง ระหว่างนั้นเธอก็ไปล้างหน้าแปรงฟันรอ
แต่ในหัวยังคงครุ่นคิดว่าจะปรึกษาพี่สาวคนสนิทอย่างไรดี จึงจะสามารถตัด
ป้อมฉัตรออกไปจากชีวิตได้โดยที่ความลับของเธอไม่แตก

“มอลลี่เปิดประตูให้พี่หน่อยจ้ะ”

คิดอะไรไม่ทันออก พิมลมาลย์ก็ต้องเร่งมาเปิดประตูห้องพัก เพราะ
เสียงของซ็องนางลอยออกมาจากลำโพงของอินเตอร์คอม

“ฮัลโหลที่รักของพี่” เมื่อประตูเปิดออก สาวใหญ่ร่างท้วมผมสั้นระ
ดันคอกก็กางแขนให้เธอสวมกอด ทั้งที่ในมือมีถุงพลาสติกห้อยพะรุงพะรัง
“มาให้กอดที่มอลลี่จ้ะ เทพธิดาแห่งวงการบันเทิงของพี่”

ดาราสาวได้แต่ยิ้มแห้งๆ ให้ แล้วเข้าไปกอดเอวหนาของผู้จัดการส่วน
ตัวที่เธอรักเหมือนพี่สาวแท้ๆ พร้อมกับหอมแก้มชายขาให้ชื่นใจ ก่อนจะพา
ซ็องนางเข้ามาในห้องพักส่วนตัว

“พี่ชื่อของกินมาตั้งเยอะ”

ซ็องนางว่าพลางเดินเข้าไปเอาจานในครั่วมาแกะอาหารใส่แล้ววางไว้บน
โต๊ะตัวเตี้ยในห้องนั่งเล่น จากนั้นก็จัดการเปิดโทรทัศน์ดูซีรีส์สรรพยาหญิง



ไปด้วย

“แต่มอลลีห้ามกินเยอะนะ เดี่ยวอ้วนขึ้นมาต้องลำบากไปพิตเนสอีก”

“โธ่ ซ้อมมาแล้วไม่ให้กินจะซ้อมทำไมคะพี่ซ้องนาง”

“พี่กินเองไงคะ” ผู้จัดการส่วนตัวตอบอย่างร่าเริง พิมลมาลัยพลอยหัวเราะร่วน “แล้ววันนี้มอลลีไม่ได้ไปธุระที่ไหนใช่ไหม อยู่ให้พี่น้องหน้าตึกว่าเผื่อว่าพรุ่งนี้จะมียานพรีเซนเตอร์เข้ามาหาเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงคนใหม่ หนูจะได้หน้าใสจริงๆ”

“แหม พี่ซ้องนางอย่าย้ำมากลึะ มอลลีเขิน” เทพธิดาแห่งวงการบันเทิงสร้างทำเป็นอายกระมิดกระเมี้ยนอย่างถ่อมตัว ที่จริงก็สุดจะภาคภูมิใจและอารมณ์ดี “ย้ำกันมากๆ เดี่ยวมอลลีก็ตัวลอยหายไปบนฟ้าไม่รู้ด้วยนะ”

“แต่สรุปวันนี้มอลลีไม่มีนัดที่ไหนใช่ไหม”

ซ้องนางปรับน้ำเสียงให้ฟังดูจริงจังมากขึ้น และพิมลมาลัยก็กำลังจะเอ่ยปากขอคำปรึกษาเรื่องการขับไล่ปองฉัตรออกไปจากชีวิตอยู่พอดี แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยปาก ผู้จัดการส่วนตัวก็ดึงให้มานั่งที่โซฟาตัวใหญ่หน้าโทรทัศน์ หันร่างหน้าเข้ามาจ้องหน้าเหมือนจะคุยเรื่องจริงจัง และคว้าข้อมือของเธอไปวางไว้บนตัก กุมไว้หลวมๆ

“มอลลีลูก” ซ้องนางทำเสียงจริงจังตอนมองหน้าเธอ “หนูเป็นเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงแล้วนะ รักษาตำแหน่งไว้ให้ดี เพราะมันหมายถึงทั้งงาน เงิน และชื่อเสียงที่จะเป็นของหนูไปตลอด จนกลายเป็นดาวค้างฟ้าเหมือนคนที่ได้ตำแหน่งคนอื่นๆ”

“ค่ะ”

พิมลมาลัยรับคำอย่างงุนงงกับท่าที่จริงจังของผู้จัดการส่วนตัว แต่อดนึกถึงเรื่องน่าหวาดเสียวที่ปองฉัตรจะมาทำให้ชีวิตดาราชของเธอพังอยู่ไม่น้อย ซึ่งเธอจะไม่มีความยอมให้ทุกอย่างที่สร้างมาพังคามือผู้ชายคนนั้นแน่ๆ

“เออ...พี่ซ้องนางไม่ต้องห่วงนะคะ มอลลีจะรักษาตัวเองให้ดี ไม่ให้มีส่วนเสียหายแน่นอนค่ะ”

“พี่เชื่อว่า เพราะมอลลี่เป็นเด็กดีของพี่มาตลอด เด็กในสังกัดไม่มีใครน่ารักเท่ามอลลี่ของพี่สักคน” ซ้องนางหมายถึงเด็กๆ ในความดูแลและเด็กใหม่ที่กำลังปั้นอยู่ในมอเดลลิงที่เพิ่งเปิดตัวมาได้ปีกว่าแล้ว “แต่มอลลี่จะ ตอนนี้นูหนูมาถึงจุดสูงสุดแล้ว หนูต้องรักษาตัวเองไว้ให้ดีนะลูก”

“คะ” ได้ยินคำที่ซ้องนางสั่งสอนอบรม พิมลมาลัยก็เริ่มใจไม่ดี “แต่ว่า... พี่ซ้องนางดูแปลกๆ ไปนะคะวันนี้”

“เปล่าหรอกลูก ไม่มีอะไร พี่แค่เป็นห่วงหนู” ซ้องนางยิ้มให้อย่างอบอุ่น และกุมมือเธอแน่นกว่าเดิม “แต่ว่าพี่จะขอผลงานสักสองสามวันแค่นั้นเอง ส่วนเรื่องคิวงานพี่จะให้เด็กในมอเดลลิงมาช่วยดู หนูดูแลตัวเองได้ใช้ไหมคะลูก”

“โอ้ นึกว่าอะไร ที่แท้ก็จะลังงาน” พิมลมาลัยว่าไปก็หัวเราะไป เพราะเริ่มเข้าใจแล้วว่าซ้องนางคนดีมาหาแต่เช้าทำไม “แล้วจะลาไปไหน เมื่อไหร่คะพี่”

“น่าจะมะรืน พี่จะไปเยี่ยมญาติที่สกลนคร” ซ้องนางยิ้มแห้งๆ “มอลลี่จะว่าอะไรไหมคะจ๊ะ”

“มอลลี่จะว่าอะไรเล่าคะ นานๆ พี่ซ้องนางจะลังงานสักที แล้วนี่มีธุระด้วย ไปเยี่ยมญาติเถอะคะ มอลลี่อยู่ได้ อีกอย่าง ไม่ต้องรบกวนเด็กที่มอเดลลิงก็ได้คะ เต๋ยมมอลลี่โทร. ตามคุณแม่ให้มาช่วยเป็นผู้จัดการส่วนตัวไปพลางๆ ดีเหมือนกัน มอลลี่ไม่ได้เจอท่านตั้งหลายเดือนแล้วด้วย”

“ก็ดีจ๊ะ” ผู้จัดการคนเก่งยิ้มเจื่อน รู้สึกเกรงใจเหลือเกิน “แล้วเออ มีเรื่องอยากจะรบกวนมอลลี่สักอย่างได้ไหมจ๊ะ”

“ได้สิคะ”

“พี่ฝากของหน่อยแล้วกัน พี่ไปต่างจังหวัดหลายวัน ไม่อยากเอาติดตัวไปด้วย แล้วก็ไม่อยากทิ้งไว้ที่ห้องด้วย”

ว่าจบซ้องนางก็ไม่รอให้เธอตอบ กลับมัดมือซอกด้วยการควักกล่องกำมะหยี่สีแดงสดขึ้นมาจากกระเป๋าปราดาสีดำใบโปรด แล้วเปิดกล่องออกให้เห็นสร้อยเงินแท้เส้นหนึ่งที่มีจี้เป็นลือกเกตุรูปไข่ ทำจากโพลีนี้นำเงินข้มล้อมเพชรเม็ดเล็กๆ ส่งประกายแวววาวสดใสให้เธอได้มอง



“พี่เพิ่งได้มา สวยใช่ไหมล่ะ” ซ้องนางว่าพลางส่งให้เธอ “พี่ฝากไว้กับมอลลี่ก่อนแล้วกัน”

“อ้าว เส้นแค้นี่เอง ทำไมไม่เอาไปด้วยละคะพี่”

“ก็พี่ไม่อยากพกไป เกิดมีใครที่บ้านเห็นเข้าแล้วอยากได้ พี่ไม่แท้ก็จะหาว่าพี่ซิ่งอีกนั่นสิ ไม่เอาด้วยหรือ”

“อ้อค่ะ” เธอรับคำพร้อมรับสร้อยจี้ลือกเกตไปลินล่อมเพชรมาดูใกล้ๆ “สวยดีนะคะ มีน้ำหนักได้หวงเซียว คนสำคัญให้มาหรือเปล่า”

“เปล่าหรือจะ พี่ไม่ได้หวงกับมอลลี่ด้วย แค่อยากฝากไว้ เราซื้อมาเป็นเงินเป็นทอง เรื่องอะไรจะให้คนอื่นมาขอเอาไปเสียดี๊ดีล่ะ”

“ไม่คงจริงๆ เลยนะเนี่ย” เธอเขี่ยยิ้มๆ “แต่ฝากไว้แบบนี้ มอลลี่จะคิดค่าฝากเป็นการเอาไปใส่เล่นตอนพี่ซ้องนางไม่อยู่แล้วกันนะคะ”

“ใส่ไปเถอะจ้ะ อย่าทำหายก็พอ”

“โรพี่ซ้องนาง มอลลี่ล้อเล่น ของแพงขนาดนี้เอามาใส่เล่น โจระจะได้มากระซาคคอหลุดกันพอดี”

หญิงสาวล้อเสียนด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม จากนั้นก็รับของที่ซ้องนางเอามาฝากไปเก็บไว้ในลิ้นชักข้างเตียงนอน และก่อนออกมาก็ไม่ลืมที่จะเลือกน้ำหอมที่ยังไม่ได้ใช้ เพราะบริษัทที่เธอรับงานฟรีเซนเตอร์ให้มาเยอะจนไม่รู้จะใช้อย่างไรหมด เลือกเอาสองสามขวดเพื่อให้คนที่จะไปเยี่ยมญาติได้ใช้เป็นของฝาก แต่ยังไม่เลือกไม่เสร็จ เสียงกรีดร้องของผู้จัดการคนเก่งกึ่งดั่งลั่นห้องนั่งเล่น จนดาราสาวต้องรีบสาวเท้าออกไปดู

“มอลลี่!”

ซ้องนางเรียกเธอเสียงดังลั่นแต่ไม่มองหน้า และชี้ไปที่หน้าจอโทรทัศน์ขนาดหกสิบแปดนิ้วที่แขวนติดผนังห้อง

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นลูก หนูไปเป็นข่าวกับผู้ชายที่ไหน”

“หา!”

ว้าวสันหลังหะเสียวสันหลังวาบ พิมลมาลย์รีบหันกลับไปมองหน้าจอ

โทรทัศน์หันใด และภาพบนหน้าจอของชาวบ้านเท็งก็ทำเอาดาราสาวเริ่มหายใจไม่ออก ไม่รับรู้ด้วยซ้ำว่ารอบๆ ตัวยังมีอากาศอยู่ เพราะภาพเธอในชุดที่ใส่ขึ้นรับรางวัลเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงฉายชัดอยู่บนหน้าจอ มือข้างหนึ่งถือถ้วยรางวัล แต่อีกข้างกลับมีหนุ่มร่างสูงลากจูงให้ไปขึ้นลิฟต์ของลานจอดรถ... แล้วไม่นาน ภาพนั้นก็ตัดหายไปจากหน้าจอโทรทัศน์

“มอลลี่ นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่มีข่าวว่าหนูพาผู้ชายขึ้นคอนโดคะ!”

“พี่ป๊อง!” ความตกใจทำให้เธอหลุดชื่อผู้ชายในภาพข่าวออกมา “ช่วยแล้วไง”

“ช่วยอะไรคุณน้อง บอกพี่มาเดี๋ยวนี้ละว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร”

“เป็น...”

พิมลมารณ์อีกอักพุดไม่ออก พลังคิดหาคำโกหก ไม่อย่างนั้นซึ่งนางได้ชุดคู่ขวัญดีใจแตกอย่างเธอแน่นอน หากรู้ว่าป๊องฉัตรเป็นใคร

“เป็นญาติค่ะ”

คำโกหกหลุดออกจากปากอย่างรวดเร็วพอๆ กับการทำงานของสมอง แล้วดาราสาวก็ทำหน้าที่เหมือนมีเรื่องเดือดร้อนอย่างหนักเพื่อจะเข้าไปขอความช่วยเหลือจากผู้จัดการส่วนตัว

“พี่ซ้องนางคะ เขาเป็นญาติห่างๆ แล้วกำลังตกงาน ถึงแตก จะมาขู่เอาเงินมอลลี่ เมื่อคืนเขาก็มารอบหนึ่งแล้ว ก็เลยเป็นข่าวอย่างที่เห็นนี่แหละคะ มอลลี่จะทำยังไงดีคะ”

“หนูตอบน้าว่าไปอย่างนี้เลยคะลูก ไม่ต้องกลัว” ผู้จัดการสาวใหญ่ตอบอย่างสันต์ตรณี และดูเหมือนจะตั้งสติเพื่อจัดการกับปัญหาได้แล้ว “แต่ที่ว่าหนูต้องแจ้งตำรวจ ปล่อยให้มาคุกคามชีวิตเราแบบนี้ไม่ได้นะคะลูก”

“แจ้งตำรวจไม่ได้นะคะ! ถ้าแจ้งพี่ป๊องได้เอาคืนแน่”

“หือ? เอาคืนอะไรคะลูก”

“เปล่าคะเปล่า” พอรู้ตัวว่าหลุดไปด้วยความตกใจ และซ้องนางก็ทำควมวอดให้ได้มอง หญิงสาวเลยต้องรีบเรียกสติกลับมา “มอลลี่หมายถึงผู้ชาย



คนนั้นนะคะ เขาซื้อป้อม เป็นญาติห่างๆ ของมอลลี่ เขามาไถเงิน”

“แมงดาซัดๆ” ซ้องนางเบ้าปากอย่างรังเกียจ “แล้วทำไมหนูไม่แจ้งความ
ล่ะ”

“มอลลี่กลัวว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ นะคะ”

“เฮ้อ...แต่ยังงั้นหนูก็ต้องจัดการให้เรียบร้อยและเด็ดขาดนะคะลูก อย่า
ปล่อยให้คนแบบนี้อยู่ในชีวิต ทำตัวแบบนี้มันปลิงดูดเลือดซัดๆ”

ใช่! เธอต้องจัดการให้เรียบร้อยก่อนที่ทุกอย่างจะจบไปไม่เป็นท่า
ตอนนี้ป้อมฉัตรเป็นตัวอันตราย เขาไม่ใช่พี่จ๋าที่เธอเคยรัก และไม่มีวันกลับไป
เป็นได้อีก อย่างที่แสดงให้เห็นเมื่อวาน ที่สำคัญไปกว่านั้น เขาไม่ได้เป็นพี่ชาย
ที่แสนดีของเธอมานานมากแล้วด้วย

พิมลมารย์พรางตัวด้วยแว่นกันแดดสีดำอันใหญ่กลบครึ่งใบหน้า แล้ว
เอาผมยาวๆ มาปรกให้กรปิดใบหน้าสวยใส แต่งตัวก็แสนธรรมดาด้วยชุดแขน
ยาวสีขาว กางเกงยีน สวมรองเท้าผ้าใบเหมือนวัยรุ่นทั่วไปเพราะไม่อยากจะเด่น
ในชุดสวย เหมือนยามออกไปพบปะประชาชนให้เป็นที่สะดุดตาจนใครจำ
เธอได้

หลังจากเป็นข่าวครึกโครม นางเอกสาวก็โยนหน้าที่ตอบคำถามสื่อให้
ซ้องนาง ทางนั้นก็รับปากว่าจะตอบตามที่เธอบอกเหมือนตอนอยู่คอนโดฯ และ
อ้างว่า ‘ตอนนี้มอลลี่ไม่สะดวกตอบคำถาม’ โดยโกหกว่ากำลังไปดำเนินการกับ
ชายที่มาคุกคามในชีวิต และนับว่าโชคดีที่สถานการณ์ค่อนข้างเป็นใจ เพราะ
เมื่อคืนเธอเพิ่งรับรางวัล ย่อมเป็นธรรมดาที่จะมีคนเข้ามาหวังผลประโยชน์หรือ
รีดไถเงิน ทำให้มีหลายคนโอบเอียงเห็นใจว่าเธอถูกรังแก และภาพที่หลุดเป็น
ข่าวก็มีเพียงภาพเดียว เป็นภาพถ่ายสไลด์ปาปารัซซีที่ป้อมฉัตรกำลังดึงเธอเข้า
ลิฟต์ เห็นได้ชัดว่าเธอชัตชิน และคนถ่ายคงถ่ายไม่ทันจึงได้ภาพไปเพียงเท่านั้น

แต่เพียงเท่านั้นก็สามารถทำให้ชีวิตของเธอวุ่นวายและอาจถึงขั้น
วอดวายได้ ซึ่งแน่นอนดาราสาวจะไม่ได้ให้มันเกิดขึ้นอีก



พิมลมารีย์มาตรงเวลานัดไม่ขาดไม่เกินแม่แต่หน้าที่เดียว แล้วถ้า
ป๊องฉัตรบังอาจเถียงว่าเธอมาสาย แม่จะโยนนาฬิกาที่เดินทางไปตั้งเวลาด้วย
ตัวเองตอนไปเที่ยวทอดูดาวหลวงกรีนชีใส่หน้าให้ดู

หญิงสาวสอดส่องสายตาผ่านเลนส์แว่นสีเข้มไปที่ร้านกาแฟที่นัดหมาย
เพื่อหาตัวมหัศจรรย์ในชีวิตของตัวเอง และคิดว่าต้องจัดการให้สิ้นซากเสียที เขา
อยู่ตรงนั้น นั่งไขว่ห้างฉิบกาแฟไซโรไบหน้าหล่อเหลาปานพระเอกเกาหลีอยู่ตรง
มุมติดกระจกของร้าน...ทำเธอเดือดร้อนขนาดนี้ยังมานั่งทำหน้าระรื่นอีกนะ

“จะเอาเงินเท่าไรก็ว่ามา แล้วไปให้พ้นๆ จากชีวิตมลเสียที่ได้ไหม”

หญิงสาวไม่พูดพร่ำทำเพลง เข้าเรื่องทันทีเมื่อทั้งตัวนั่งลงตรงหน้า แต่
ป๊องฉัตรกลับทำไม่รู้รื้อนรู้หนาว หรือแม้กระทั่งรับรู้การมาของเธอแล้วละเลียด
กาแฟในแก้วต่อ

“พี่ป๊อง!” พิมลมารีย์เริ่มขึ้นเสียง กัดไรฟันดังกรอดๆ “มลถาม ไม่ได้ยิน
หรือไง”

“พี่ไม่ได้อยากได้เงินเปล่าๆ พี่อยากทำงาน” เขาตอบเนิบนาบแต่มุมปาก
กลับกระตุกยิ้ม “เงินนะ หนูมลให้ไปเดี๋ยวพี่ก็ใช้หมด ลูเกะหนูมลไว้แบบนี้
ดีกว่า”

“พี่ก็ไปทำมาหากินอย่างอื่นสิ”

“ไม่ละ” เขายกไหล่ตอบ “ตอนนี้พี่มีทางเลือกสองทาง หนึ่งคือทำงาน
กับหนูมล หรือไม่อย่างนั้นก็เอาหนูมลไปบังหน้าเพื่อกลับเข้าบ้าน จะได้กลับ
ไปขอเงินพ่อกับแม่ได้ แต่จะให้ไปลงทุนทำงานอย่างอื่น พี่ไม่ไปเสี่ยงให้เสียแรง
เสียเงินเปล่าๆ หรือก”

“พี่ป๊อง!”

หญิงสาวร้องเสียงดังอย่างชัดใจ พอคนในร้านเริ่มมองมา เธอก็ต้องรีบ
พรางใบหน้าให้มากกว่าเดิมด้วยเส้นผมที่ดึงลงมาปรกหน้า แล้วทำตัวให้สงบ
ลงก่อนที่จะกลายเป็นจุดสนใจ แต่ไม่วายได้บัน

“เป็นคนแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ะ ทำไม่ถึงไม่รู้จักทำมาหากิน”



“ขี้เกียจ” บ๊องฉัตรตอบสั้นๆ แบบไม่รู้ลึกรู้สาอะไรที่โดนตำ “แล้วตอนนี้พี่ก็เหลือทางเลือกให้หนูมลสองทาง หนึ่งให้พี่ทำงานด้วย แล้วก็สองกลับไปแต่งงานกับพี่ที่อุตรฯ ตามที่คุณยายสั่งไว้”

“ไม่มีทาง” เธอตอบอย่างรวดเร็วด้วยความรังเกียจ “มลจะไม่มีวันพลาดเป็นครั้งที่สองแน่”

“เป็นเมียพี่เนี่ยมันเรียกว่าพลาดเลยหรือไงหนูมล”

“หยุดเดี๋ยวนี้นะพี่บ๊อง มลไม่ได้เป็นอะไรกับพี่แล้ว” เธอส่งเสียงดังกว่าเดิมด้วยความโมโห “แล้วถ้าพี่ยังไม่ไปดีๆ มลจะแจ้งตำรวจว่าพี่กำลังคุกคามชีวิตมล ช่มชู้ รีดไถ กรรโชกทรัพย์ เอาให้ติดคุกนานจนแก่คาคุกไปเลย”

“แถมคดีฆ่าแล้วลี้มข่มขืนด้วยก็ได้นะ” คำตอบของเขาทำให้หญิงสาวถึงกับไปต่อไม่เป็น แถมเขายังทำหน้าตาย “ว่ายังไงละหนูมล หรือจะเป็นข่มขืนแล้วลี้มฆ่าดี มาลองกันสักหน่อยไหม เพื่อจะได้รำลึกความหลังกันสักหน่อย”

“พี่บ๊อง!” เธอพูดอะไรไม่ออกนอกจากเรียกชื่อเขาซ้ำๆ แล้วยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าด้วยความไม่เข้าใจ “ทำไมพี่เป็นคนแบบนี้”

“พี่ที่เป็นของพี่แบบนี้มาตั้งนานแล้วนี่ แล้วเมื่อก่อนหนูมลคิดว่าพี่เป็นยังไง”

“พี่นี่มัน...”

“พี่มันยังไง”

“เลว”

หญิงสาวตอบอย่างเหลืออด แต่แทนที่บ๊องฉัตรจะสำเหนียกอะไรขึ้นมาได้บ้าง กลับส่ายงายิ้มอย่างเยือกเย็นแล้วลุกขึ้นเดินเข้ามาหา จากนั้นก็คว้าข้อมือของเธอไปกุมไว้ นี่เขาจะพาเธอไปไหน คงไม่ได้พาไปข่มขืนแล้วลี้มฆ่าอย่างที่บอกเมื่อกี้ใช่ไหม...ไม่นะ!

“ไป” บ๊องฉัตรหันมาสั่งสั้นๆ แต่เธอกลับนั่งเกาะเก้าอี้ไว้เหนียวแน่นหนีด้วยความกลัว “หนูมล พี่บอกว่าให้ลุก ไปจากร้านนี้ได้แล้ว”

“มลจะไม่ไปไหนกับพี่ทั้งนั้น ปล่อย!”

“พี่บอกให้ลูกเดี๋ยวนี้ แล้ววิ่ง”

“วิ่งทำไม?”

ป๋องฉัตรไม่ตอบแต่จุดเธอแทน เขาไม่ได้สนใจเสียด้วยซ้ำว่าตอนที่กระซอกตัวให้เธอลุกขึ้นวิ่งนั้นเธอชนโต๊ะชนเก้าอี้ของร้านกาแฟสะเปะสะปะไปหมด แต่หญิงสาวยังพยายามขึ้นตัวไม่ยอมไปกับเขาง่ายๆ ทว่าเพียงเธอเงยหน้ามองรอบตัว ดาราสาวก็ได้เห็นคนแปลกหน้ายกสมาร์ทโฟนจ่อเลนส์กล้องมาทางเธอ...แล้วพิมลมาลย์ก็ต้องตัดสินใจใหม่ จากเดิมที่ตั้งใจจะไม่ใช่กับป๋องฉัตรเป็นอันขาด กลายเป็นว่าตอนนี้ไปไหนต้องไปกันแล้ว เพราะปาปารัชชีสี่คนกำลังวิ่งไล่ล่าเธอ

สี่

เรื่องฉิวๆ เปียๆ

พิมลมาลย์รู้ว่าป๊องฉัตรมีความสามารถในการเอาตัวรอดสูงแค่ไหน และไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด เธอก็นึกขอบคุณที่เขาช่วยเธอให้รอดจากการถูกไล่ล่านั้นมาได้

ตอนนี้ดาราสาวเข้ามานั่งหายใจหอบอยู่ในโพล์กswagen บีทเทิล สีครีม ดูเก่าคร่ำคร่า ซึ่งประเมินอายุจากสายตาแล้วไม่น่าจะต่ำกว่าสิบปี เจ้ารถเต่าของป๊องฉัตรพาเธอออกจากห้างใหญ่ด้วยความเร็วที่ไม่น่าเชื่อว่าจะทำได้ และหากให้เดา รถคันนี้ไม่ใช่รถเก่าใกล้หมดสภาพ แต่เป็นรถคลาสสิกที่เครื่องยังแรง มีนำเล้า หลานชายคุณยายจึงได้บอกว่าผลาญสมบัติท่านไปหมดแล้ว เอาไปเล่นรถแบบนี้เอง...มันช่างเป็นการใช้เงินที่ไร้สาระสิ้นดีสำหรับเธอ

พิมลมาลย์ถอนหายใจเฮือกเพื่อรวบรวมสติ นี่นับเป็นครั้งแรกที่เธอต้องวิ่งหนีปาป้าร์ซซี่ หลังจากที่เมื่อคืนวานขึ้นรับตำแหน่งเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงมาหมาดๆ เช้าวันรุ่งขึ้นมีข่าวเฒ่าว่าพาผู้ชายขึ้นคอนโดฯ จากนั้นตกบ่าก็นัดพบกัน และด้วยความโมโหทำให้เธอส่งเสียงดังจนมีคนจำเธอได้ รีบเอากล้องขึ้นมาถ่ายภาพเป็นการใหญ่ จนสุดท้ายก็ถูกผู้ชายคนเดิมกระซากลากดึงให้วิ่งออกจากร้านกาแฟมา แบบนี้ชื่อเสียงของเธอคงปีนี้ไม่เหลือดีแล้วแน่ๆ

นึกเท่าไรพิมลมาลย์ก็ยังอยากจะร้องไห้ เธอไม่รู้ว่าแก้ปัญหาอย่างไร หากมีช็องนางอยู่ใกล้ๆ ผู้จัดการสาวใหญ่คงนั่งเช็กข่าวกันจ้ำลະหวั่นเพื่อวางแผน

รับมือ ทว่าตอนนี้เธอติดต่อข้องนางไม่ได้ และไม่ยอมรับสื่อใดๆ ให้จิตตก
สิ่งเดียวที่อยากทำคือหนี เพราะหากกลับไปเผชิญหน้า ก็หัวใจเหลือเกินว่า
จะตั้งสติจัดการกับปัญหาไม่ได้ ทุกอย่างคงพังพินาศ ตอนนี้เธอยังไม่พร้อมจะ
รับมือกับอะไรทั้งนั้น โดยเฉพาะนักข่าวสายบันเทิง

“เพราะหนุมลแท้ๆ เลย”

เสียงบ่นพึมพำของคนนั่งข้าง ทำให้ดาราสาวดึงตัวเองกลับมาจากห้วง
ความคิดวิตก แล้วหันไปมองผู้ชายที่กำลังขับรถ

“เสียงดังทำไมก็ไม่รู้ เกือบโดนนักข่าวพวกนั้นไล่จับแล้วไหลละ น่ากลัว
ชะมัด”

“อ้าว นี่สรุปว่ามลผิด” คนโตนโบายไม่ยอมรับผิด ทั้งที่รู้ว่าตัวเองนั้นแหละ
ที่ส่งเสียงดังจนโดนจับได้ และคิดว่าอย่างไรคนผิดก็คือเขาไม่ใช่เธอ “ก็เพราะ
พี่ป้องกันแหละ ถ้าพี่ไม่นัดมลอออกมา รับรองว่าไม่มีใครเห็นพี่อยู่กับมลแน่
แล้วบอกไว้เลยนะว่านั่นนะเป็นพวกปาปาร์ซซี่ ไม่ใช่ข่าว พวกนี้คิดจะถ่าย
ภาพอะไรก็ถ่าย ไม่เคยคิดถึงผลเสียที่เกิดกับคนอื่นหรอก”

“เหมือนคนที่ถ่ายภาพพี่กับหนุมลตอนขึ้นคอนโดฯ เมื่อคืน?” ป้องฉัตร
ละสายตาจากถนนมาเหล่มองเธอ “อืม...ถ้าอย่างนั้นไอ้ต๋วยก็เป็นปาปาร์ซซี่ได้
นะสิ”

“อย่าบอกนะว่าภาพเมื่อคืนเป็นฝีมือพี่ต๋วย!”

ดาราสาวร้องเสียงหลง จำได้ดีว่าเพื่อนสนิทของป้องฉัตรชื่ออะไร แม้
จะเคยพบหน้าต๋วยเพียงผ่านๆ จนทุกวันนี้จำหน้าไม่ได้แล้ว แต่เจ้าตัวมหาวินิต
ก็ย่ำว่าเธอเข้าใจไม่ผิด เพราะเขายกคิวรับช็อกกล่าวหา แต่ที่เธอค้นพบและนำ
ตกใจมากกว่านั้น คือคนที่ตั้งใจจะคุกคามเธอไม่ได้มีแค่ผู้ชายคนนี้ แต่ที่ทำกัน
เป็นขบวนการเลยทีเดียว

“พวกพี่ทำบ้าอะไรกัน ทำไมต้องทำกับมลแบบนี้ด้วย”

“ก็ไอ้ต๋วยมันช่วยพี่หางานทำไง แล้วถ้าหนุมลยังไม่ยอมให้พี่เป็นผู้
จัดการส่วนตัว ก็เตรียมตัวกระเด็นออกจากวงการแล้วกลับไปอุดรฯ พร้อมพี่



ได้เลย เพราะถ้าพี่ไม่มีงานทำที่กรุงเทพฯ พี่ก็ต้องกลับเข้าบ้านให้ได้ และการมีหนุ่มลบบังหน้ากลับไปด้วยจะดีที่สุด จะได้หาทางเกาะแมกับพี่บูมกิน”

“มลเกลียดพี่ที่สุดเลย”

พิมลมารลย์กรี๊ดร้องจนน้ำตาไหลเล็ด ทำอะไรไม่ได้มากกว่านั่งอึ้งอยู่ตรงนั้น เธอไม่เข้าใจว่าทำไมต้องยอมให้เขาทำร้าย ทั้งที่ผ่านมาหัวใจก็เจ็บจนด้านชาเพราะผู้ชายคนนี้ และนี่ยิ่งเป็นการย้ำเตือนว่าห้ามหวั่นไหวกับป้อนฉัตรอีกเด็ดขาด เขาไม่ใช่พี่จำของเธออีกต่อไป และไม่มีวันกลับไปเป็นได้ แต่เขาเป็นแค่ผู้ชายสารเลว ที่กำลังจะนำหายนะมาสู่ชีวิตเทพธิดาแห่งวงการบันเทิงอย่าง มอลลี่ พิมลมารลย์ และเห็นได้อย่างชัดเจนก็คือให้เพื่อนมาแอบถ่ายภาพแล้วใช้แบล็กเมล์เธออย่างที่เป็นข่าวเมื่อเช้านี้

เทพธิดาแห่งวงการบันเทิงไม่มีทางเลือกมากนัก เพราะตอนนั้นเห็นข่าวตัวเองโดนผู้ชายจูงมือพาวิ่งหนีป่าช้าที่ออกจากร้านกาแฟหยาอยู่บนหน้าจอสมาร์ตโฟน ดาราสาวรู้ว่าตัวเองพลาดที่มานั่งอ่านข่าว ด้วยความหวังที่ว่าเรื่องที่ถูกไว้มือตอนบ่ายมันจะยังไม่แดง ทว่านั่นคงเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องแน่ๆ เพราะตอนนั้นมีคนเข้ามาแสดงความเห็นในเว็บไซต์ที่เสนอข่าวเสียๆ หายๆ เต็มไปหมด โดยเฉพาะไอ้คำว่า ‘ดีแตกหลังได้รับตำแหน่ง’ ที่ถล่มกันมาเป็นร้อยเป็นพันข้อความ มันจี๋ใจดำกันสุดฤทธิ์

หญิงสาวปิดโทรศัพท์เพื่อตัดตัวเองออกจากโลกโซเชียลเน็ตเวิร์กอย่างไม่อาลัยอาวรณ์ให้ประสาทเสียกันอีกเลย เธอรู้ว่าตัวเองนี่ต้องหนี ไม่อย่างนั้นอาจจะโดนพวกนักข่าวใจจรรยาบรรณที่ชอบหากินบนความเดือดร้อนของคนอื่น รุมทึ้งเอาคำตอบว่า ‘ผู้ชายในภาพเป็นใคร’ จนอาจถึงขั้นสติแตกได้ไปนอนให้หมอรักษาที่โรงพยาบาลจิตเวชก็ได้ และเรื่องนี้เธอจะไม่โทษใครเลย นอกจากป้อนฉัตรคนเดียว เขามั่นคนเห็นแก่ตัว ฉวยโอกาสหาประโยชน์จากความทุกข์ร้อนของเธอ

หน้าตัวเมียที่สุด!

พิมลมารลย์เริ่มเข้าใจคำว่าเกลียดอะไรสักจะหนีไม่พ้น...เพราะตอนนั้นเธอ

ยั้งนั่งอยู่ในรถของเขา ที่ขับไปเรื่อยๆ โดยไม่ทราบจุดหมาย แต่อย่างน้อยก็พอรู้ว่าเธออยู่ในกรุงเทพฯ เมืองที่รถติดมากที่สุดเมืองหนึ่งของโลก กว่าจะหลุดการจราจรอันแออัดออกมาได้ก็เกือบสองชั่วโมง และตอนนั้นหน้าฬิกาข้อมือประทับแบรนดซ์ชาเนลสีชมพูของเธอก็บอกเวลาที่จวนจะห้าโมงเย็น แล้วรถเตาลีคริมก็เข้ามาจอดในลานจอดรถของอพาร์ตเมนต์สภาพกลางเก่ากลางใหม่สีเขียวซีดๆ ที่ตั้งอยู่ย่านชานเมือง

จากนั้นป๊องฉัตรก็เอี้ยวตัวไปเอาหมวกเก็บที่อุทยานหิ้งไว้ตรงเบาะหลัง มาสวมให้เธอ มวยเก็บผมสลวยเข้าไปไว้ในตัวหมวก แล้วจัดแว่นกันแดดอันใหญ่ที่สวมอยู่ให้เข้าที่ แม้จะรู้ว่าเขากำลังช่วยพรางตัว แต่ดาราสาวก็ไม่เต็มใจจะให้ผู้ชายคนนี้แตะเนื้อต้องตัวอยู่ดี

“โอ๊ย นี่ที่ป๊องหยุด! มลทำเองได้ ไม่ต้องมายุ่ง” หญิงสาวโวยไปพลางเก็บผมเข้าหมวกเก็บให้เรียบร้อย “เพราะพี่แท้ๆ เลยมลถึงได้ช่วยขนาดนี้ นี่ถ้าพี่รับเงินจากมลไปตั้งแต่แรกนะ มลก็ไม่ต้องมาเจอข่าวบ้าๆ พวกนี้หรอก”

“หนูมลอยู่ในสังคมแบบนี้ได้ยังไง น่ากลัวชะมัด”

“ดีกว่าอยู่กับพี่ก็แล้วกัน” หญิงสาวสวนทันควัน และต้องเป็นฝ่ายชนะด้วย “แล้วถ้ามลหลุดจากตำแหน่งเพราะพี่นะ มลฆ่าพี่ทิ้งนะ!”

“กลัวจังเลย” ป๊องฉัตรยังทำลอยหน้าลอยตา พร้อมกับผลักประตูรถเปิดออก ก่อนจะหันกลับมายิ้มเย้ยเธอ “วันนี้หนูมลยังต้องวิ่งหนีนักข่าวเพราะพี่ แล้วหนูมลจะทำอะไรพี่ได้”

“มลจะฟ้องป้าปรางค์ว่าพี่แกล้งมล”

“ก็เอาสิ” ผู้ชายใจร้ายกระตุกยิ้มมุมปากอย่างได้ใจ ทั้งที่เธอยกเอาแม่ของเขามาขู่ “ถ้าหนูมลบอกแม่พี่ พี่จะได้ส่งภรรยาสวยๆ ของเราสองคนไปให้นักข่าวอีกรอบ มีอีกเพียบเลยนะบอกไว้ก่อน”

“พี่ป๊อง!”

หญิงสาวจนแต่มีเต็มที และนี่ก็ไม่ออกเลยว่าจะรับมือกับเขาอย่างไร จึงทำได้เพียงเรียกชื่อซ้ำๆ และยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าอย่างเจ็บใจ เธอไม่รู้ว่าจะทำไม่ถึง



หาทางจัดการกับผู้ชายคนนี้อย่างเด็ดขาดไม่ได้เสียที มิหนำซ้ำยังยอมให้เขาเอาผ้าขาวม้าที่ทิ้งไว้หลังรถซึ่งคาดว่าได้ชักมามากหลายวันขึ้นมาคลุมศีรษะให้ แล้วลากลงมาจากรถเสียอีก ทำลั๊บบๆ ล่อๆ อย่างกับเธอเป็นพวกลักลอบเข้าเมือง

และก็พอจะเข้าใจได้ว่าทำไมต้องคลุมหัว ก็ตอนที่ลงมา จะเดินเข้าตึกหญิงสาวเห็นผู้คนมากมาย โดยเฉพาะแม่ค้าขายแกงถุงในแผงลอยเล็กๆ หน้าอพาร์ทเมนต์กำลังส่งสายตามายังเธอ และถ้ารู้ว่าผู้หญิงคนนี่คือ มอลลี พิมลมาลย์ ซูเปอร์สตาร์คนดัง ก็ไม่อยากจะนำความวินาศของตัวเองเลย

“รออยู่นี้นะ ไปซื้อข้าวเย็นแบบหนึ่ง” จู่ๆ บ็องฉัตรก็พาเธอหยุดเดินแล้วผลักให้ไปยืนรอตรงประตูกระจกที่รถจอดเพื่อเข้าตึก “แล้วหนูมอลอยากกินอะไร”

“อะไรก็ไม่กินทั้งนั้นแหละ กินไม่ลง” ดาราสาวปฏิเสธอย่างไม่ยติ “จะทำอะไรก็ทำเสียทีเถอะพี่บ็อง อยู่ตรงนี้นานๆ มลเสียส้นหลัง เกิดมีใครจำได้ละก็ ช่วยเน้อๆ”

“ก็ถึงได้พาหนีอยู่นี่ไง แถวนี่คงไม่มีนักข่าวตามมาหอรอก แต่พวกชอบแอบถ่ายก็ไม่แน่ ยืนรออยู่หนึ่งๆ ละ อย่าชุนนะ พี่ไปซื้อข้าวเย็นแบบเดียว”

พิมลมาลย์พ่นหายใจแรงด้วยอาการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อชายหนุ่มหันหลังให้แล้วพุ่งไปยังร้านขายกับข้าว เธอพยายามจะตอบคำถามตัวเองให้ได้ว่าตอนนี้บ็องฉัตรหวงดีหรือประสงค์ร้ายกันแน่ เพราะเขานั้นแหละที่ทำให้เธอเป็นข่าวเสียหาย แต่พอเรื่องมันแดงขึ้นมาสมใจ เขากลับเป็นคนพาเธอวิ่งหนีนักข่าวเสียเอง

‘ต้องการอะไรกันแน่นะ’

หญิงสาวคิดเท่าไรก็คิดไม่ตก หากจะให้ปะติดปะต่อเรื่องราวในตอนนี พิมลมาลย์คาดว่าบ็องฉัตรคงไม่ยอมให้เธอเป็นข่าวเสียหายมากเกินไป เพราะหากชื่อเสียงของเธอพัง ตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวดาราที่เขาอยากได้ก็คงจะพังไปด้วย ซึ่งหมายถึงเงินทองทั้งนั้น หญิงสาวคิดว่าที่เขาทำไปคงอยากชู้ให้เห็นแสนยานุภาพเสียมากกว่า ว่าหากปฏิเสธเขาแล้วจะเกิดอะไรขึ้น

ที่ว่าเมื่อนึกถึงแผนสำรองของป๋องฉัตร พิมลมาลย์ก็ถึงกับชนลุกชู้
น้ำลายเหนียวขึ้นมาจนยากจะกลืนลงคอ เธอจะไม่มัวนอยมให้เขาใช้เป็นเครื่องมือ
บังหน้าเพื่อเข้าไปเกาะป่าปรางค์กับลุงประณตแน่ เพราะถึงลูกชายท่านจะ
ร้าย แต่ทั้งสองก็ดีกับเธอ หากจะให้แต่งงานกับลูกชายคนดีของป่าปรางค์กับ
ลุงประณตอีกรอบ นั้นยิ่งไม่มีวันยอมเป็นอันขาด

‘เอาเป็นว่าตอนนี้แก้ปัญหาละพาะหน้าไปก่อนก็แล้วกัน’

พิมลมาลย์ตัดสินใจอย่างนั้น เพราะอย่างไรเสียก็ไม่กล้าไปเผชิญหน้า
กับนักข่าวหรือปาปาร์ซี่ในตอนนี้อยู่ ไว้ให้ติดต่อชื่องนางได้เมื่อไร ผู้จัดการดารามือ
ฉมังคงแก้ปัญหานี้ให้เธอได้อย่างเรียบร้อย เอาเป็นว่าทำใจเย็นๆ แล้วหลบ
นักข่าวอยู่ที่นี้ไปสักพัก จนกว่าเธอจะติดต่อชื่องนางได้ก็แล้วกัน...แต่ทำไม
ชื่องนางถึงได้ปิดโทรศัพท์ หวังว่าคงไม่ได้ปิดหน้านักข่าวเหมือนเธอหรอกนะ

“ปะ”

ยังคิดอะไรไม่ตก ป๋องฉัตรก็เดินเข้ามาหาพร้อมถุงพลาสติกใสบรรจุ
อาหารมาด้วย

“ขึ้นห้องเถอะ หิวข้าวแล้ว”

“เดี๋ยวๆ พี่ว่าจะไปไหนนะ”

พิมลมาลย์ถามสั้นแทบจะพ่นกันเพราะเพิ่งตั้งสติได้ และเพิ่งรู้ว่า
ป๋องฉัตรพาเธอหนีนักข่าวมาที่อพาร์ทเมนต์ที่เขากำลังอยู่ แบบนี้ก็แปลว่าเธอ
ต้องเข้าไปอยู่ในห้องของเขานะสิ

“ไม่ไปนะ มลจะกลับคอนโดฯ”

“พจน์กับพี่ใหม่ล่ะว่า ตอนนี้อนคอนโดฯ ของหนูมลถูกนักข่าวล้อมไว้หมด
แล้ว” คำวิเคราะหของชายหนุ่มทำให้เธอเถียงไม่ออกเพราะเห็นด้วยเต็มประตู
“หลบอยู่กับพี่ก่อนก็แล้วกัน เอาไว้เรื่องมันซาวๆ ค่อยออกไปแถลงข่าวก็ได้”

“พี่รู้จักคำว่าแถลงข่าวกับเขาด้วยหรือ” ดาราสาวทำหน้าเหยงอย่าง
ไม่เชื่อหู “แล้วจะแถลงว่ายังไง ก็ที่นั่นแหละที่เป็นคนปล่อยข่าวเอง”

“เอาน่า พรุ่งนี้ก็เช้าแล้ว คิดอะไรให้มันมากมาย กินข้าวแล้วอาบน้ำนอน



กันดีกว่า”

“อย่ามาคิดอะไรมันง่ายแบบนี้ซะนี่พี่ป๋อง” พิมลมาลย์เอ็ดเสียงขุ่นเมื่อ บ๊องฉัตรคว้ามือของเธอไปทำท่าจะลากขึ้นตึก “แล้วมลกก็ไม่ใช่ขึ้นไปบนห้องกับ พี่ด้วย”

“ถ้าไม่ไปพี่อุ้มนะ”

“อย่ามาขู่ ปล่อยมล ไม่อย่างนั้นจะร้องให้คนช่วยจริงๆ ด้วย”

“เจ้าข้าเอ๊ย!”

ไม่ทันที่เธอจะได้ร้องขอความช่วยเหลือตามคำขู่ บ๊องฉัตรก็ชิงร้องขึ้นมาเสียก่อน ทำเอาผู้คนที่สัญจรไปมาในแผงลอยหน้าอพาร์ทเมนต์เหลียวมอง เป็นตาเดียว ดาราสาวต้องรีบคว้าผ้าขาวม้าขึ้นมากลุมหัวเพื่อหนีอาย ทั้งที่เดิมที ก็มีทั้งหมดกแก๊ปและแวนกันแดดอันใหญ่บังใบหน้าอยู่ แต่คนบ้าที่แหกปาก อยู่ข้างๆ เธอยอมหยุดเรียกร้องความสนใจเสียที่ไหนกัน

“เจ้าข้าเอ๊ย มาดูเมียผมสิ จะหนีไปเที่ยวกลางคืนอีกแล้ว มาช่วยผมจับไว้หน่อย”

ยิ่งบ๊องฉัตรร้องเสียงดังเท่าไร คนที่ถูกใส่ร้ายก็ยิ่งก้มหน้างุดอยู่ที่ใต้ผ้าขาวม้าเพราะอายจนน้ำตาจะไหล

“ดูเมียผมสิ หนีไปเที่ยวกลางคืนทุกวัน ไม่ยอมมออยู่ให้ลูกกินนม...”

“พี่ป๋อง พอได้แล้ว”

พิมลมาลย์ร้องเสียงแหลมเพื่อตัดบท และตัดเสียงให้แหลมมากขึ้น เพื่อไม่ให้ใครจำเธอได้ แล้วรีบคว้าแขนคนที่ทำให้เธออับอายขายขี้หน้าทันใด รวากับจะวิ่งวนไม่ให้เขาจากไปไหน เพราะถ้าเขาจะทำให้เธออาย เธอจะไม่ยอมมอขายคนเดียวแน่ ก็เอาสิ คนหนึ่งมีแวนมีห่มวกคลุมอยู่จนไม่มีใครเห็นหน้า กับอีกคนไม่ได้สวมอะไรบังใบหน้าเลย ชาวบ้านร้านตลาดจะจำใครได้มากกว่ากัน

“รีบขึ้นห้องเถอะพี่จ๋า มลกจะไม่ไปเที่ยวกลางคืนก็ได้ แต่คืนนี้พี่อย่าไปให้เสียสมชายตุ่ยถั่วดำอีกเลยนะ มลอายุชาวบ้านเขา ผัวมลกเป็นเมียอาเสีย

พุ่งโลอยู่แบบนี้ มลรับไม่ได้ สงสารลูกบ้างเถอะนะพี่”

“ไปตุ้ยถั่วดำเลยเหอ”

บ๊องฉัตรเบิกตามองเธอกว้างกว่าเดิมเหมือนจะหาทางเอาคืน เขาคัล้าย จะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม สุดท้ายก็ทำหน้าที่แล้วอย่างสามชুমเข้ามาหา

“ถ้าอย่างนั้นเรารับขึ้นห้องเลยดีกว่านะเมียจ๋า พี่จะจัดหนักให้หลายๆ ดอก หนูมลจะได้รู้สึกที่ว่าเรื่องพี่กับเสียสมชายนะมันแค่ขำลือ บ๊องแก่นี่ว เสียอย่าง คินนี่ไม่ต่ำกว่าห้ายกแน่”

“กรี๊ด! พี่บ๊องปล่อยนะ”

หญิงสาวร้องลั่นแต่ไม่มีใครช่วยอะไรเธอ เพราะคิดว่าเป็นเรื่องผัวๆ เมียๆ ซ้ำร้ายไทยมุงที่ยืนรายล้อมกลับหัวเราะคิกคักชอบใจ เมื่อบ๊องฉัตร อุ้มเธอพาดบ่าแล้วพาเดินขึ้นตึกไป แถมเขายังผิวปากเป็นทำนองเพลงรักอย่าง สบายอารมณ์ สองมือของดาราสาวก็ไม่คิดจะทำอะไรนอกจากเอาผ้าขาวม้า คลุมหัวตัวเองไว้ ไม่ให้เผยโฉมว่านี่คือ มอลลี่ พิมลมาลย์ ซูเปอร์สตาร์ คนดัง...ไม่อย่างนั้นช่วยแน่

“ออกมาได้แล้ว”

คำสั่งของผู้ชนะดังขึ้นปนเสียงหัวเราะ หลังจากได้ยินเสียงปิดประตูและ เข้าวางตะเตียงขึ้น แล้วคนที่โดนอุ้มพาดบ่าเมื่อสักครู่ก็ดึงผ้าขาวม้าคลุมหัวออก อย่างรวดเร็ว เพราะรู้ว่าตัวเองคงปลอดภัยแล้ว และแน่นอนว่าตอนนี้เธอ เข้ามาอยู่ในห้องพักส่วนตัวของบ๊องฉัตรแล้วด้วย

และสิ่งแรกที่ได้เห็นคือหนุ่มหน้าหยก ผิวขาวผ่องเพราะมีเชื้อสายจีน วย่างยี่สิบหกส่งยิ้มแฉล้มมาให้ จากนั้นก็เดินเอาถุงกับข้าวไปวางไว้ที่ระเบียง แดบๆ หลังห้อง ซึ่งมีชิงก์ล้างจานกับพื้นที่ตากผ้าเปียดเสียดกันอยู่ หญิงสาว สำรวจไปรอบห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าอย่างกระอักกระอ่วนใจ

ดาราสาวมองไปรอบห้องอย่างไม่เชื่อสายตา ไม่คิดว่าลูกชายคนเล็กของ แก้วแก่ประณตผู้มั่งคั่งจะมาอยู่ในห้องแบบนี้ มันไม่ได้เก๋ไทมหรือโกโรโกโส



แต่เป็นห้องที่มีเฟอร์นิเจอร์เพียงโต๊ะเครื่องแป้งรกรๆ ตู้เสื้อผ้าขนาดกลางและเตียงนอนกว้างประมาณห้าฟุต ข้างผนังห้องมีโต๊ะทำงานที่ใช้วางโน้ตบุ๊กซึ่งน่าจะผ่านการใช้งานมาอย่างหนัก พัดลม และโทรทัศน์หน้าจอไม่น่าจะเกินยี่สิบเอ็ดนิ้ว แต่ยี่ห้อที่ไม่ได้วางของระกะระกะให้พอหาที่นั่งได้บ้าง แม้จะไม่มีโซฟาเลยก็ตาม

“มองอะไร” เจ้าของห้องถามหน้านี้คือขมวด “ห้องที่มันแปลกตรงไหน”
“ก็นี่กว่าจะมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่านี้”

พิมลมาลย์ตอบตามตรงแบบไม่เกรงใจ และไม่คิดจะก้าวขาไปไหนในห้องแคบๆ แห่งนี้ เพราะมีเรื่องบางอย่างผุดขึ้นมาในใจ

“มลตามจริงๆ เอะพีบ่่อง ทำไมพีถึงมาทนนอยู่ลำบกกแบบนี ทางบ้านก็ออกจะรววย ทำไมไม่ไปหาที่อยู่ดี ๆ กว่านี้”

“ที่ว่าไม่ได้ลำบกกอะไรสักหน่อย จะฟุ้งเฟ้อไปทำไมหนักหนา”

เขาบนเปรยๆ ตอนไปเหยียบขวดน้ำเปล่ามาให้เธอแต่ไม่มีแก้วให้ใช้ และแน่นอนว่าไม่มีตู้เย็นให้แช่น้ำดื่ม และดูเหมือนเจ้าของห้องก็ไม่เดือดร้อนกับการเป็นอยู่แบบนี้

“แล้วที่นี้ก็ใกล้ที่ทำงานดีด้วย สบายจะตาย”

“อ้าว ไหนบอกว่าลาออกแล้ว” เธอหักขึ้นมาด้วยความสะกิดใจ เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขาเพิ่งลาออกจากงาน แล้วถ้าพูดให้ยอมกลับบ้านแต่โดยดี เขาจะเลิกรังควานเธอด้วยหรือเปล่า “แต่มลว่ายังไงห้องนี้มันก็ต่างจากห้องพีที่บ้านลิบลับเลย อยู่เข้าไปไดยังไง กลับบ้านไปขอโทษลุงประณตดีกว่าไหมพีบ่่อง ยังไงก็ลูก ท่านตัดไม่ขาดหรอก”

“เอาลูกสะไภ้กลับไปฝากด้วยท่าจะดีกว่า” คำตอบของคนหน้าเป็นท่าเอาพิมลมาลย์แทบพูดไม่ออก หากเขาไม่กระตุกยิ้มขึ้นมาเสียก่อน “พีอยู่ที่นี่ก็แค่ทำงาน กลับมาก็ซุกหัวนอน จะเช่าห้องแพงๆ ให้เปลืองทำไม เก็บเงินไว้ใช้อย่างอื่นดีกว่า”

“แล้วเงินที่ได้จากค่าเช่าตึกในตัวเมืองอุดรฯ ที่คุณยายยกให้ล่ะ ไหนจะ

ค่าเช่าที่นา เงินเยอะขนาดนั้นมันเลี้ยงคนได้เป็นสิบเลยนะ พี่คนเดียวไม่พอกินหรือไง”

“ก็บอกว่าขายกินหมดไปตั้งนานแล้วไง จะให้ไปเก็บค่าเช่ามาจากไหน” หลานชายคุณยายยกไหล่ตอบแบบไม่มีความสำนึกผิดในน้ำเสียง “งานก็ลาออกแล้ว ชี้แจงทำงานเก่า ไปเป็นผู้จัดการส่วนตัวให้หนูมลดีกว่า รวยกว่างานเก่าเห็นๆ”

“มลพูดสักคำหรือยังว่าจะให้พี่เป็นผู้จัดการส่วนตัว” ดาราสาวเสียงแข็งขึ้นมาทันใด “แล้วถ้ามลติดต่อพี่ชื่อนางได้เมื่อไหร่ พี่โดนจัดการแน่”

“แล้วตอนนี้หนูมลติดต่อผู้จัดการของหนูมลได้หรือยัง” ป้องฉัตรหรีตถาม “หนูมลรู้จักเขามานานแค่ไหน สนิทกันมากเท่าไร ทำไม่ถึงได้ไวใจเขานัก”

“พี่ชื่อนางเป็นผู้จัดการที่ดีที่สุดของมลก็แล้วกัน” ดาราสาวยื่นหน้าตอบ “แล้วมลก็จะมีทางเลือกตำแหน่งนี้ให้ใครด้วย”

“ใช่...ห้ามยกให้ใครนอกจากพี่” เขาทำหน้าตาย “ส่วนที่เหลือ หนูมลจะยังติดต่อคบค้าสมาคมอะไรกับเขาก็เรื่องของหนูมล”

“ทำไมพี่ถึงได้เป็นคนพูดไม่รู้เรื่องแบบนี้ละ”

คนพูดไม่รู้เรื่องของเธอไม่ยอมตอบกลับเดินหนี เหมือนจะบอกว่าต่อให้เธอพูดจนปากฉีกถึงรัฐุ เขาก็จะเอาตำแหน่งนี้มาให้ได้ แต่พิมลมารยก็รู้เหตุผลลายนัยๆ ว่าหากป้อมฉัตรไม่ได้งานทำจากเธอ เขคงไปหางานอื่นทำได้ลำบาก แล้วจากสภาพห้องพักก็บอกชัดว่าเขาค่อนข้างต้องการความสบายที่มากกว่านี้

แต่เขาไม่รอให้เธอได้ถามอะไรอีก ป้อมฉัตรคว้าผ้าเช็ดตัวเดินเข้าห้องน้ำไป ทิ้งให้เธอยืนค้ำเอาถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย เพราะไม่รู้เลยว่าควระจะจัดการกับปัญหาสารพัดที่รุมเร้าเข้ามาพร้อมกันนี้อย่างไร

พิมลมารยไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรต่อไป แล้วตอนนี้ชื่อนางหายตัวไปไหน ทำให้จึงติดต่อไม่ได้ เธอโทร. หาผู้จัดการส่วนตัวจนแทบเดือรี่หมด



เกลี้ยง และความอ่อนล้าก็ทำให้คนที่นั่งอยู่บนพื้นห้องทั้งแผ่นหลังพึงขอบเตียงไปอย่างเหนื่อยใจ

หลังจากอาหารมื้อค่าง่ายๆ อย่างแกงหน่อไม้กับหมูบึ่งผ่านไป คนที่อาบน้ำเสร็จตั้งแต่ก่อนกินข้าว ก็ไปเปิดโน้ตบุ๊กนั่งเล่นเกมออนไลน์สบายใจเฉิบ แถมยังใจดีอ่านข่าวบนแท็บเล็ตจากเว็บไซต์ชื่อดังให้ฟังเป็นการตอกย้ำกันอีกต่างหาก ภาพ มอลลี พิมลมาลย์ วิ่งหิณนักข่าวกลางห้างดังไปพร้อมเขากำลังถูกแชร์ว่อนเน็ต ทำให้ดาราสาวประสาทเสียพอๆ กับการติดต่อบุคลากรส่วนตัวไม่ได้เลยทีเดียว

“ไปอาบน้ำได้แล้วหนุมล จะได้มานอน” คนที่นั่งเล่นเกมอยู่หันมาสั่ง “นั่งจิ้มโทรศัพท์อยู่ได้ ตอนนี้อยู่คนเดียวจะยุ่งอยู่ละมั้ง เตียวก็โทร. กลับมาเองนั่นแหละ”

“แต่พี่ชื่อนางไม่เคยปิดเครื่องแบบนี้เลยพี่บ๊อง” ดาราสาวบ่นระบายอารมณ์ “แล้วยิ่งตอนมีข่าวแบบนี้ ยิ่งไม่น่าขาดการติดต่อกับมลไปกันใหญ่”

“หนุมล...”

หญิงสาวหันขวับไปมองด้วยความประหลาดใจ เพราะได้ยินบ๊องฉัตรเรียกเธอเหมือนตอนที่ยังเป็นเด็กทั้งที่เคยสั่งห้ามไปแล้ว แถมทำเสียงเย็นๆ ให้ได้ฟัง จนบางที่ยังรู้สึกที่น่ากลัว แต่แทนที่พี่จ่าจะมองหน้าเธอ เขากลับใส่ใจกับการเขียนข้อความตอบกับคู่เล่นเกมนบนหน้าจอโน้ตบุ๊กแทน แต่ก็อุตสาห์ชายตามามอง

“พี่ว่าไปอาบน้ำเสีย จะได้มานอน คิดมากไปก็ไม่มီးอะไรดีขึ้นหรอก ถึงเวลาเมื่อไหร่ คุณชื่อนางจะติดต่อกลับมาเอง”

‘อย่าหวั่นไหวนะมล เขาไม่ได้อารมณ์เธอ ซิดเส้นใต้และไฮไลต์เอาไว้เลย เขาไม่รัก!’

คนหวั่นไหวเตือนตัวเองซ้ำๆ ด้วยคำเดิมขณะที่ยืนอยู่หน้ากระจกเงาบานคู่ที่ติดกับผนังห้องน้ำแคบๆ ของห้องพัก หญิงสาวบอกตัวเองซ้ำๆ ว่านี่

คือความคุ้นเคย เขาดูแลเธอในฐานะน้องสาวจนชิน แต่ถ้าเลื่อนตำแหน่งเป็น
คนรักเมื่อไร ผู้ชายคนนี้ก็จ้องหนีทันใด เขาไม่ต้องการมีเธอเป็นภรรยาอย่าง
ที่เคยทำมาแล้วเมื่อหลายปีก่อน และเธอจะไม่ยอมกลับไปเจ็บอย่างนั้นอีกเช่น
เดียวกัน

หญิงสาวพยายามทำให้ปลงและต้องดึงตัวเองกลับไปเป็นที่ห้องกับ
ป้อมฉัตรให้ได้ เพราะถ้าอยู่ในฐานะนั้น ทั้งเธอและเขาก็สบายใจกันทั้งคู่ และ
หวังว่าพี่ชายคงจะไม่ทำร้ายเธออย่างที่เป็นอยู่ในตอนนี้ หรือถ้าพูดคุยกันรู้เรื่อง
เธออาจจะช่วยพุดให้ลู่งประณตกับป้าปรางค์รับลูกชายกลับเข้าบ้านไปช่วย
ทำมาหากินก็ได้ ซึ่งนั่นแปลว่าคนที่จ้องจะมาทำตัวเป็นปลิงดูดเลือดของเธอจะ
มีงานทำมีเงินใช้ และก็เท่ากับความวุ่นวายในชีวิตดาราของเธอจะไม่เกิดขึ้นอีก
แถมได้กลับไปใช้ชีวิตอย่างที่ไม่เคยมีกันมาหลายปีอย่างที่เคยผ่านมา

วิน-วินกันทั้งสองฝ่ายแบบนี้ ป้อมฉัตรน่าจะตกลงกับเธอได้ไม่ยาก

พิมลมาลย์รับเสื้อผ้าของคนที่จะให้กลับมาเป็นพี่ชายอย่าง
ไม่ตะขิดตะขวงใจเพราะคุ้นเคยกับป้อมฉัตรมานาน ได้เสื้อยืดมาหนึ่งตัวกับ
กางเกงบ็อกเซอร์พร้อมผ้าเช็ดตัวมาอยู่ในมือ หญิงสาวก็หลับตาลงเพื่อผ่อน-
คลาย แล้วถอนหายใจเป็นระยะอย่างสม่ำเสมอเพื่อขับความเครียดออกจาก
ใจ และรู้สึกดีมากขึ้นที่ในห้องน้ำมีเครื่องทำน้ำอุ่นให้ใช้ แม้สภาพจะดูใกล้ปลด
เกษียณเต็มทีก็ตาม...หว่าในที่สุดเธอก็ค้นพบความจริงว่าเครื่องทำน้ำอุ่นไม่ได้
อยู่ในวัยใกล้ปลดเกษียณ แต่ตายสนิทไปแล้วต่างหาก

“พี่ป้อม” คนมาอาศัยร้องเรียกเจ้าของห้องเมื่อพบปัญหา “ทำไมน้ำไม่
ไหลล่ะ”

“จะไม่ไหลได้ยังไง”

เจ้าของห้องตะโกนกลับมา เมื่อเธอแถมประตูห้องน้ำออกมาดู คนติดเกม
ก็ยั้งนิด DotA^2 แบบเอาเป็นเอาตาย ไม่ยอมมละสายตจากหน้าจอโน้ตบุ๊ก

² DotA หรือ Defense of the Ancients คือชื่อของเกมออนไลน์ที่นิยมกันอย่างแพร่-
หลายในหมู่นักเล่นเกม



ทว่าตะโกนคุยกับเธอแทน

“เมื่อก็พี่ยังอาบได้อยู่เลย หนูมลเปิดดีๆ สิ”

“โธ่ ก็มันไม่ไหล มาดูให้มลหน่อยสิ”

เจ้าคนติดเกมลุกขึ้นมาอย่างเสียวไม่ได้ แล้วเดินจ้ำๆ เข้าไปหา จากนั้นก็กระซอกประตู่ห้องน้ำแบบไม่แยแสว่าใครจะเกาะอยู่ และนับว่าโชคดีที่เธอยังไม่ได้ผลัดผ้าเตรียมจะอาบน้ำ ถ้าเธอไปอยู่ละก็ การเข้ามาแบบกระซอกโงกฮากอย่างนี้ รับรองป้องกันได้เห็นเธอหมดไส้หมดพุงแน่ แม้เขาจะได้เห็นมาหมดถึงขั้นได้เสียกันมาแล้วก็ตาม แต่ตอนนี้เธอก็ควรจะหวงตัวอยู่ดี และต้องหวงมากกว่าเดิมสักสิบเท่าเสียด้วยซ้ำ ป้องกันจะไม่มีวันได้เห็นผู้หญิงง่ายๆ อย่างยายหนูมลคนงั้นนี้อีกแล้ว

“นี่ไง ก็เห็นอยู่ว่ามันไหล”

เสียงบ่นของป้องกันตั้งเธอลับมาจากความคิดมากมายในหัว และกลับมาอยู่กับผู้ชายที่กำลังเปิดน้ำฝักบัวให้เธอดูว่าน้ำมันไหลจริงๆ แต่ไม่ใช่ในแบบที่เธอต้องการ

“มลหมายถึงน้ำอุ่นต่างหากล่ะพี่ป้อง” คนอยากอาบน้ำอุ่นเปิดก๊อกแล้วเบียดคนตัวใหญ่เข้าไปหมุนสวิทช์ของเครื่องทำน้ำอุ่นเพราะห้องน้ำนั้นมันแคบเท่าแมวดิ้นตาย “นี่ไง เปิดปั๊บน้ำก็เล็กไหลปั๊บ”

“อ้อ อยากอาบน้ำอุ่น” เขาว่าพลางเอาฝักบัวขึ้นไปแขวนไว้ที่เดิม “ไอ้เครื่องนี่เปิดเฉยๆ มันไม่ไหลหรอกหนูมล มันชอบความรุนแรงด้วย...แบบนี้ไง”

โครม!

“กรี๊ด!”

เสียงทุบเครื่องทำน้ำอุ่นกับสายน้ำที่พุ่งใส่ศีรษะทำให้หญิงสาวขาดสติ คนตกใจคว่ำอะไรได้เป็นคว่ำเพื่อหาที่กำบัง เนื่องจากป้องกันทำน้ำไหลโซกลงมาใส่เต็มโครม แต่ก็หลบไม่พ้นเพราะห้องมันแคบเหลือเกิน

ทว่าเมื่อตั้งสติได้ สิ่งที่พิมลมาลย์เห็นคือขาของชายหนุ่มที่เธอซุกไปหน้าอยู่และลำแขนของตัวเองที่ไปเกาะคอของเขาเข้ามากดเต็มเป่า แอถมสองแขน

ของเขายังเกี่ยวตัวเธอเข้าไปหาร่างสูงใหญ่แบบประชิด ใบหน้าที่เริ่มซุกเข้ามา ใต้เรือนผมยาวพ่นลมหายใจอุ่นหรืออยู่ข้างลำคอ ทำให้หญิงสาวแทบจะร้อง กรีดอึกรอบ เพราะรู้สึกได้ชัดว่าหัวใจอันแน่วแน่กำลังเสียดการทรงตัว

“ปล่อยนะพี่บ๊อง”

คนโดนเอาเปรียบสั่งเสียงแข็งและผลึกเขาออกทันใด บ๊องฉัตรขยับไปชนกับผนังห้องน้ำอีกฝั่ง และเธอก็ไม่ต่างกัน ห้องแคบๆ กำลังจะซังเธอไว้กับเขาแบบไม่ตามความสมัครใจกันเลยสักนิด คนโดนเอ็ดดูไม่เดือดร้อน แถมหัวเราะชอบใจอีก... พิมลมาลัยไม่รู้เลยว่าเขาเป็นคนแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร ถ้าให้เดา อาจเพราะสังคมที่เขาเข้าไปอยู่หลายปีโดยที่ไม่มีเธออยู่ข้างๆ ได้หล่อหลอมให้เปลี่ยนไป... พี่จ๋า ผู้ชายที่เสนติของเธอจึงหายไปตามกาลเวลาที่จากกัน หรืออาจจะหายไปตั้งแต่วันที่เขาก้าวขาออกจากบ้านไปเล่าเรียนแล้วก็ได้

“พี่มันชอบฉวยโอกาสที่สุดเลย” ในเมื่อมองไม่เห็นบ๊องฉัตรคนเก่าของเธอ พิมลมาลัยก็ไม่ลังเลที่จะต่อว่าอย่างฉุนเฉียว “ออกไปเลยนะ แล้วที่หลังอย่าเข้าใกล้ผมอีก”

“ทำเหมือนไม่เคยไปได้”

เขาไม่ฟังแถมยังรุกเข้ามาใกล้ รอยยิ้มกริ่มกริ่มฉายอยู่บนใบหน้าขณะเดินไล่ต้อนให้เธอจนมุมที่ผนังห้องน้ำ แล้วใช้ร่างใหญ่ปิดทางเอาไว้ไม่ให้วิ่งหนี หัวใจของหญิงสาวเต้นแรงด้วยความหวั่นเกรงกับสถานการณ์ล่อแหลม เขาไม่ออกเลยว่าชายหนุ่มจะทำอะไร แล้วก็ยิ่งเหวี่ยงตักเพราะกลัวจนร่างสั่นเทา พร้อมกับหลับตาบิ่ทันที และไม่รู้ว่าบ๊องฉัตรถอดเสื้อออกทำไม!

“กรีด! พี่บ๊องบ้า อย่าทำอะไรหนุ่มลนะ”

“พี่ไม่ปล้ำหนุ่มลในห้องน้ำหรอกน่า ลืมตาขึ้นมาก่อน”

คำสั่งปนเสียงหัวเราะของบ๊องฉัตรทำให้เธอขอมลืมตา แล้วก็เจอกับแผงอกกำยำเข้าเต็มๆ จนต้องเบือนหน้าหนีอึกรอบ หัวใจเต้นแรงขึ้นมาแปลกๆ แต่เขาหยุดแก้มองเธอเสียที่ไหนกัน

“พี่แค่จะเปลี่ยนเสื้อ เสื้อมันเปียกหมดแล้วนี่ไง แหม ถอดแค่เสื้อแค่นี้



ยังกรี๊ดกร๊าดขนาดนี้ ถ้าถอดหมดจะขนาดไหน”

“แล้วทำไมต้องมาถอดตรงนี้ด้วยเล่า”

หญิงสาวหลับตาบ๊ึ เพราะไม่ยอมมองภาพผู้ชายถอดเสื้อ แล้วเอ็ดเสียง ชุ่่นพร้อมผลักร่างใหญ่ไปหาประตูห้องน้ำ แต่เขายังหัวเราะขบขันใจให้ได้ฟัง

“ออกไปเดี๋ยวนี้เลยนะพี่บ๊อง ถ้าแกลั่งมลอีกนิดเดียว มลจะไม่อยู่กับพี่ แล้วจริงๆ ด้วย”

หญิงสาวถอนหายใจอย่างโล่งอก คำพูดได้ผล คนที่คุกคามเธอเมื่อสักครู่ ยอมถอยห่างและเดินออกไปเงียบๆ โดยไม่มองหน้าเธอเลย วูบหนึ่งของความ รู้สึก หญิงสาวไม่รู้ว่าตัวเองพูดแรงเกินไปหรือเปล่า บ๊องฉัตรถึงได้หุบยิ้มแล้ว ทิ้งเธอไว้ในห้องน้ำแบบนี้ แต่พอมาคิดอีกที เขาอาจจะหมดสนุกกับการแกลั่ง เธอแล้วก็ได้ หรือไม่เขาก็อาจจะกลัวเธอไม่อยู่ด้วยต่างหาก เพราะถ้าเธอไม่ยอมเข้าไปใกล้ ผู้ชายคนนี้จะไปเกาะใครกินได้อีกละ

พิมลมารีย์เซ็ดหยดน้ำที่เกาะบนเรือนผมออกพลาถถอนหายใจแรง

เธอออกมาจากห้องน้ำด้วยอาการใจหวิวแปลกๆ รู้สึกผิดอยู่ตึงตึง ว่าเมื่อสักครู่มองบ๊องฉัตรในแง่ร้ายเกินไปหรือเปล่า แม้เขาจะเปลี่ยนไปมาก แต่ภาพพี่ชายที่แสนดีก็ยังฝังอยู่ในความทรงจำ ส่งผลให้หญิงสาวสับสนไปหมดว่า คนไหนคือบ๊องฉัตรตัวจริงกันแน่ ภาวนาอย่าให้เป็นคนที่คุณกำลังเผชิญหน้า อยู่ในตอนนี้เลย เพราะถึงเขาจะเคยทำให้เธอเจ็บมามากแค่ไหน หนุมลคนนี้ก็อยากจำพี่จ๋าแต่ในมุมดีๆ ไม่อยากให้เขากลายเป็นผู้ชายใจร้ายอย่างในวันที่ทิ้งเธอวันนั้นเลย

ยิ่งคิดยิ่งสับสน พิมลมารีย์พยายามทำใจจะไม่คิดและปล่อยไปให้เวลา ช่วยหาคำตอบว่าเธอจะอย่างไรต่อไป หญิงสาวสุดท้ายใจลึกเพื่อรวบรวมสติ และดึงตัวเองกลับมาอยู่กับปัจจุบัน...ปัจจุบันที่ว่าเธอมีข่าวเสียหายจนต้องวิ่งหนีนักข่าว แก่ปัญหาอะไรก็ยังไม่ได้ หน้าซ้ำผู้จัดการส่วนตัวก็ขาดการติดต่อไป และที่ร้ายกว่านั้นคือต้องมาลี้ภัยอยู่ในห้องของผู้ชายที่ไม่ควรจะเข้าไปใกล้เอาเสีย

เลยคนนี้

“อาบน้ำข้างจัง”

ก้าวขาออกมาจากห้องน้ำขับหญิงสาวก็หันมู๋มู๋บเพราะโดนบ่น แต่คนบ่นนี่น่าจะโดนแฉ่ล็กที เพราะเขาช่างบรรจงเลือกเสื้อผ้าให้เธอเปลี่ยนเหลือเกิน เสื้อยืดคอกกลมผ้าบางสวมสบายกับกางเกงบ็อกเซอร์ นีมันชุดล่อลือล่อตะเซ่สำหรับเธอซัดๆ แต่ก็ยอมใส่ออกมาเพราะในห้องนี้มีแต่คนกันเองทั้งนั้น

“แล้วใครมันจะไปวิ่งผ่านน้ำแค่สามนาทึเหมือนพีละ”

พิมลมาลย์สวนกลับอย่างไม่ยอมลดราวาคอก และเดินเข้ามาใกล้เพื่อเปิดพัดลมเป่าผมที่เพิ่งสระมาหมาดๆ แล้วความเคยชินก็ทำให้เธอเอ๋อมมือไปเปิดโทรทัศน์ที่ตั้งอยู่ข้างๆ กัน

“จะเปิดโทรทัศน์ทำไม เดียวก็ได้เห็นข่าวตัวเองวิ่งหนีตามผู้ชายให้ประสาทกินอีกหрок”

“นี่พีบ้อง!” ได้ยินคำพูดซัดหูจากคนที่นั่งเล่นเกมอยู่ข้างๆ หญิงสาวก็หันไปเอ็ดเสียงซุ่น “ตอนนั้นมันจะทำมุ่มอยู่แล้ว ไม่มีข่าวบนเทิงหрок มีแต่ข่าวภาคดึกเสนอเรื่องสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งนั้นแหละ”

คนหัวเสียไม่คิดจะต้อปากต้อคำกับคนปากเสียอีกต้อไป พิมลมาลย์หันมาใส่ใจกับการเซ็ดผมให้แห้งและคิดหาวิธีแก้ปัญหาคีวิต พลางคิดว่าจะตอบนักข่าวว่าอย่างไรดี ตำแหน่งเทพิตาแห่งวงการบันเทิงจึงจะอยู่กับเธอต้อ แล้วไไหนจะต้องมานั่งตอบคำถามตัวเองอีกว่าตอนนี้ผู้จัดการส่วนตัวคนแก่งหายไปไหน หวังว่าคงไม่ได้ทิ้งเธอไปเพราะมีข่าวเนาๆ ผุดขึ้นมาหрокนะ

“เหตุทำร้ายร่างกายในซอยเปลี่ยวย่านดินแดงเมื่อตอนบ่ายยังเป็นปริศนา ตำรวจไม่ปักใจว่าเป็นคดีชิงทรัพย์ แม้ผู้ถูกทำร้ายจะถูกรื้อค้นกระเป๋ เพราะของมีค่าทุกอย่างถูกทิ้งไว้ แต่สันนิษฐานว่าเป็นการหมายทำร้ายร่างกายถึงขั้นเอาชีวิต และขณะนั้นนางสาวซ้องนาง ผู้จัดการดาราคณดังที่ถูกทำร้ายนั้น แพทย์ผู้รักษาบอกว่าอาการยังไม่ฟื้นชิตอันตราย”



“พี่ช้องนางถูกทำร้าย!”

พิมลมารณ์หันขวับหันใดเมื่อได้ยินรายงานข่าวจากโทรทัศน์ เธอตกใจจนเรียบเรียงไม่ถูกว่าจะทำอะไรก่อนหลัง สมองรับรู้เพียงว่าผู้จัดการส่วนตัวของเธอถูกทำร้ายปางตายและรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลโหนดสักแห่ง แต่ไม่ทันจะได้ฟังรายละเอียดใดต่อ คนที่อยู่ข้างๆ ก็ดึงปลั๊กโทรทัศน์ออกให้เครื่องมันดับไปต่อหน้าต่อตาเธอ

“พี่ป๋อง! ปิดทำไม เปิดโทรทัศน์เดี๋ยวนี้เลยนะ มลจะฟังข่าวพี่ช้องนาง”

“พี่จะนอนแล้ว”

เขาบอกหัวนๆ แล้วลุกไปปิดไฟเหมือนจะเข้านอนจริงๆ แต่พิมลมารณ์เป็นห่วงช้องนางเกินกว่าจะไปใส่ใจกับคนนิสัยเสียอย่างป๋องฉัตร ดาราสาวอาศัยแสงสลัวจากหลอดไฟนอกห้อง พุ่งเข้าไปหาสมาร์ตโฟนที่วางชาร์จแบตเตอร์ทิ้งไว้ตรงปลั๊กไฟข้างเตียงนอน กดอย่างร้อนใจเพื่อจะหาข่าวของคน ที่เธอรักไม่ต่างจากพี่สาวแท้ๆ ในอินเทอร์เน็ต แต่ไม่ทันได้พิมพ์อะไรลงไป โทรศัพท์ก็ถูกดึงออกจากมือ

“พี่ป๋อง เอาของมลคืนมานะ”

หญิงสาวร้องอย่างซัดใจเมื่อโทรศัพท์ถูกป๋องฉัตรโยนลงตะกร้าผ้าใช้แล้วอย่างแม่นยำราวจับวาง นั่นมันโทรศัพท์เครื่องละเอียดสามหมื่นบาทเสียหาย ทว่ายังไม่สำคัญเท่ากับการที่เธอพยายามปิดหูปิดตาเธออยู่

“พี่เป็นบ้าอะไร ทำไมไม่ยอมให้มลฟังข่าวพี่ช้องนาง”

“พี่จะนอน แล้วหนูมลก็ต้องนอนกับพี่ด้วย”

“จะนอนก็นอนไปคนเดียวสิ มลจะไปหาพี่ช้องนาง”

“แล้วหนูมลรู้หรือว่าตอนนี้คุณช้องนางเขาอยู่ที่ไหน”

คำถามนั้นทำให้หญิงสาวนิ่งชะงัก เธอรู้เพียงว่าช้องนางถูกทำร้าย ไม่รู้ว่ารักษาตัวอยู่ที่ไหน แต่เธอก็ไม่คิดจะนั่งดูตายหรือรอให้ใครมาตอบ ดาราสาวลุกพรัดขึ้นจากเตียงเพื่อจะออกไปตามหาผู้จัดการส่วนตัวด้วยความเป็นห่วง เธอเชื่อว่าทางโรงพยาบาลต้องมีศูนย์ให้ติดต่อหาว่าคนใช้ช้องนางรักษาตัว



อยู่ที่ไหน และคงทำได้สำเร็จหากร่างของเธอไม่ถูกขังไว้ในอ้อมกอดของผู้ชาย
ที่จุดเธอลงไปในบ้นตึกเสียก่อน

“ปล่อยนะพี่บ๊อง!”

พิมลมารย่ย์สั่งเสียงดัง และเหนี่ยวกับการพูดคำนี้เต็มทีนับแต่ป้อมฉัตร
กลับเข้ามาในชีวิต แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ยอมฟังเธอเลย ซ้ำยังรัดตัวไว้แน่นกว่า
ทุกครั้ง

“มลบอกให้ปล่อยไป มลจะไปตามหาพี่ซ้องนาง”

“นอนเสีย” น้ำเสียงหนักแน่นของชายหนุ่มทำให้เธอตัวเกร็ง และผ่น
ลงเมื่อมีลมหายใจแผ่วผ่านข้างหู “แล้วพี่สัญญาว่าพรุ่งนี้จะพาไปเยี่ยมผู้จัดการ
ของหนุ่มล”

สิ้นประโยคคำสั่ง คนเผด็จการก็ไม่ยอมให้เธอได้ขัดขืนใดๆ อีก ป้อม-
ฉัตรกรร่างของเธอให้นอนลงบนเตียงไปพร้อมเขา แล้วใช้ฝ่ามืออุดปากไว้ไม่
ให้ส่งเสียงโต้เถียงได้อีก ร่างใหญ่อีกทั้งแขนขาของบุรุษเพศกดรัดพันเกี่ยว
ไม่ให้เธอได้ดิ้นหนี

แม้พิมลมารย่ย์จะพยายามดิ้นรนให้หลุดพ้นสักเท่าใด พันธนาการของ
ชายหนุ่มก็ผูกแน่นจนหมดแรงพิน...จนน้ำตาของเธอไหล หญิงสาวทำอะไรไม่
ได้มากไปกว่าร้องไห้ ตอนนี้เป็นห่วงซ้องนางเกินกว่าจะนึกถึงเรื่องใด ซ้ำยัง
ไม่เข้าใจเลยว่าป้อมฉัตรต้องการอะไร

ทำไมเขาต้องขังเธอไว้แบบนี้ด้วย